995 f 21 1-6

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS MEDEA,

CUM

VERSIONE ET NOTIS,

VIRI ERUDITISSIMI

SAMUELIS MUSGRAVE, M. D.

Juxta Editionem *Oxonienſ.*

Acceſſere

NOTÆ et ANIMADVERSIONES

Cl. RICH. PHIL. BRUNCKII

Argentoratenſis.

ETONÆ: Ex Officina M. POTE.

MDCCXCV.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.	ΙΑΣΩΝ.
ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ.	ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.
ΜΗΔΕΙΑ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.	ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΚΡΕΩΝ.	ΕΤΕΡΟΣ παῖς.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. Μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον. οἷς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὴ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τὸς Νόστους ποιήσας, φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Φάρμακα πόλλ' ἔψουσα ἐπὶ χρυσέοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙΣ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι

γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ ὠρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν καλακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς ὠρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. Παρ' ἑτέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι, οὐ σώζεται.

AD

LECTOREM

Paucula.

IN Penuria bene nota librorum in opem ſtudioſæ Juventutis qui in Græcis Scenicis laborant; per varios antehac annos, ex optimo conſilio, ſeparatim prodiere.

Euripidis Medea,
Ariſtophanis Plutus,
Æſchyli Prometheus,
Sophoclis Philoctetes,
Euripidis Hippolytus.

Hæ Fabulæ, in eſtimatione ab Eruditis ſemper habendæ, in levamen Adoleſcentium, in ſuis ipſorum ſtudiis, et ad humaniores literas, præſertim in Academiis, promovendas, cum verſione et notis Doctorum in ſingulas impreſſæ fuere.

In temporis progreſſu, priore Medeæ Impreſſione exhauſta, ne vacent Exemplaria hujus Dramatis Græci principis, ad Adoleſcentium et rei literariæ incommodum, ſecundis noſtris curis ad prelum mandatur, et nunc prodit Editio altera majoris pretii, ex recenſione ad præclaram illam

editionem, *Oxonii* editam, Viri clariſſimi SAMUELIS MUSGRAVE, Medici celeberrimi, et induſtria et eruditione inſignis.— Ad adornandam præterea hanc novam operam, bene moniti ſumus ſubjungere notas et animadverſiones, quas nuperrime, in publicum beneficium et ornamentum, Vir ille, optime et veriſſime in re critica longe eximius, RICHARD. PHILIP. BRUNCKIUS Argentoratenſis, pari etiam diligentia ac eruditione, donavit.

His obſervandis, reſtat tantum notare, ſi hic noſter labor ad adjuvandam rem literariam gratus ſit, propoſitum eſt, ſimili attentione, ex admonitu Eruditorum, parare, et in manus erudiendæ Juventutis tradere alias Græci Dramatis Fabulas: In hac re, communem accommodationem et utilitatem ſemper ſpectans magis quam proprium emolumentum. His noſtris conatibus L. B. fave, et candore uſitato accipe.

*** Monendus eſt L. in hac *Medeæ* Editione, etiam et in *Hippolyti* Fabula, Verſionem ad calcem ſingularum, poſt Notas, &c. appoſuiſſe, quo aptiores ſint ad uſum Academiarum, vel Eruditorum, qui cum Originale ſolummodo ſe delectare malunt.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΕΔΕΙΑ.

Ἰαμβοί.

Τρο. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας,
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου τεσεῖν τοτε
Τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρέτμωσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ τάγχρυσον δέρας
Πελίᾳ, μετῆλθον· ἃ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια τύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
Οὐδ' ἂν κτανεῖν τείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ τολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
" Ἥπερ μεγίστε γίγνεται σωτηρία,

" Ὅταν

" Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστᾷ." 15
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδὺς γὰρ αὐτῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύσηνος, ἠτιμασμένη, 20
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς,
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
Τὸν πάντα συνθήκασα δακρύοις χρόνον, 25
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων·
Ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην, 30
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον·
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
" Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
" Οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός." 35
Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·

Βαρεῖαν

Βαρεῖα γὰρ Φρὴν, ὐδ' ἀνέξεσθαι κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγ' ᾧδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
(Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος·)
Ἢ καὶ τύραννον, τόν τε γήμαντα, κτάνῃ,
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· ἤ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται.
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς ὐδὲν ἐννοούμενοι
" Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς ὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ."
Παι. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
Ἔστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σε μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
" Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
" Κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενῶν ἁνθάπτεσθαι,"
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κἀρανῷ
Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
Παι. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
Τρο. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μέσοι.

Παι. Ὦ

Παι. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπόταις εἰπεῖν τόδε.
Ὡς οὐδὲν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδυλον σέθεν,
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Παι. Ἤκουσά του λέγοντος, ὡς δοκῶν κλύειν,
Πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίταλοι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τόνδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται πηδευμάτων,
Κοὐκ ἐς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Ἀπωλάμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηπλῆκέναι.
Παι. Ἀτὰρ σύγ', (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν,) ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.
Τρο. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;
Ὀλοιτο μὲν μή, δεσπότης γὰρ ἐς' ἐμὸς,

Ἀτὰρ

Ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεσαι.
Παι. Τίς δ' οἶχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκει τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τῷ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν.
Εἰ τόσδε γ' εὐνῆς ἕνεκ' ἐ σέργει πατήρ;
Τρο. Ἴτ', εὖ γὰρ ἔσαι, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
Σύ θ' ὡς μάλιστα τόσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμά νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· ἐδὲ παύσεσθαι
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν καλασκῆψαί τινα,
Ἐχθρός γε μέν τοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

Ἀναπαιστοι.

Μή. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσασθ' ἄγριον ἦθος, συγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξ αἰρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος δυσκαθάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.

Μή. Αἴ αἴ·
Ἔπαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ καθάροι
Παῖδες ὄλοισθε συγερᾶς ματρὸς,
Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.

Τρο. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ τλῆμον.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τόσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κραδαίνεις,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
Κρεῖσσον· ἔμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,
Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἶπεῖν
Τἔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ

Λῷστα

Λῷστα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλον-
τ', ἐδένα καιρὸν δύναται θναλοῖς·
Μείζως δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων οἴκοις, ἀπέδωκεν.

Προῳδός.

Χο. Ἤκλυον φωνὰν, ἤκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυσάνω Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἥπιος· ἀλλ', ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλω γὰρ ἔσω
Μελάθρω βοὰν ἤκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἄλγεσι δώμαλος,
Ἐπεὶ μὴ φίλα ἄ κέκραται.

Ἀνάπαιστοι.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρῦδα τάδ' ἤδη·
Ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων,
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλυν ἀδενὸς ἀδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
Μή· Αἲ, αἲ· διά μω κεφαλᾶς φλὸξ ἀρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καλαλυσαίμεν
Βιοτὰν συγεραὰν προλιπόσα.

Στροφή.

Χο. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
Ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύσανος
Μέλπει νύμφα;
Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου
Κοίτας ἔρος, ὦ μαλαία,
Σπεύσει θανάτου τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δὲ σὸς πάσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.
Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει.
Μὴ λίαν τάκου,
Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.

Ἀνάπαισοι.

Μή. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ ποτνι' Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν καλάραλον
Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-
μ' αὐτοῖς

μ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,
Οἳ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, καὶ πιθοᾶται
Θέμιν εὐκλαίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θναλοῖς ταμίας νενόμισαι;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Ἀντιστροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
Δέξαιτ' ὀμφὰν,
Εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
Τρο. Μήτοι τόγ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπίσω·
Ἀλλὰ βᾶσά, νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
Τὰς εἴσω· πένθος γὰρ
Μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

Ἀνάπαιστοι.

Ἀνάπαισοι.

Τρο. Δράσω τάδ᾽· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθῳ δὲ χάριν τήνδ᾽ ἐπιδώσω·
Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Ἀποσαυρῶται δμωσὶν, ὅταν τις
Μῦθον προφέρων πέλας ὁμαθῇ.
Σκαιὸς δὲ λέγων, κὐδέν τι σοφὸς
Τὸς πρόσθε βροτὸς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Οἵτινες ὕμνους, ἐπὶ μὲν θαλίαις,
Ἐπί τ᾽ εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις,
Εὕροιο, βίῳ τερπνὰς ἀκοὰς,
Στυγίους δὲ βροτῶν ὐδεὶς λύπας
Εὕρῃο μέσῃ καὶ πολυχόρδοις
Ὠιδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δεῖναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ᾽ εὔδειπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὰν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ᾽ αὑτῷ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Ἐπῳδός.

Ἐπῳδός.

Χο. Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου
Κληῖδ' ἀπέραντον.

ΜΗΔΕΙΑ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου πόδος
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν·
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σα-
φῶς,

Στυγεῖ

Στυγεῖ δεδορκὼς, ὠδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
Οὐδ' ἀστὸν ἤνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ καὶ βίᾳ
Χάριν μεθεῖσα καθανεῖν χρῄζω, φίλαι·
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' ἐμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώταλον φυτόν.
Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακῆ γὰρ τοῦτο τ' ἄλγιον κακόν·
Κἄν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
Ἢ χρηστόν· ἀ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, ὠδ' οἷόν τ' ἀνῆνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ θανεῖν χρεών.

Ἀνὴρ

Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,
Ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς. 250
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν·
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρναν θαι δορί,
Κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν πρὸ ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. 255
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη· 260
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
Τοσοῦτον ἕν σε τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ἤν μοι πόρος τὶς μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν, 265
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο,
Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ, τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα. 270

Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ τόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' ἅ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρέ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ τόσει θυμουμένην 275
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω πέρᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ κὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. 280
Μή. Αἴ, αἴ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
Κὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
Τίνος μ' ἔκβαλλ γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον; 285
Κρέ. Δεδοικά σ', οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους,
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη. 290
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην,

Δράσειν

Δράσειν τι· ταῦτ' ἔν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μή. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασαι κακά.
Χρὴ δ' ἔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος κἀ σοφὸς πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
Σοφὴ γὰρ ὄσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' ἔν προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' ἔν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην

Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ τόσιν,
Μήδεια· τοιθεῖν δ' ὅ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρέ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ τόσον θυμουμένην Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω τεραῦν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ κἀκ ἄπειμι τοὺς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μή. Αἴ, αἴ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ἅτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
Τίνος μ' ἕκαμε γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρέ. Δεδοικά σ', οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους,
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην,

Δράσειν

Δράσειν τι· ταῦτ' ἦν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μή. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασαι κακά.
Χρὴ δ' ὅποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος κἀ σοφὸς πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
Σοφὴ γὰρ ἔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' ἦν προσάνῃς· εἰμὶ δ' ἀκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' ἦν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην

Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν τόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε, τὴν δὲ δὴ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρέ. Αἴσεις ἀκοῦσαι μάλθακ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
Ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν·
Τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ἔσα δυσμενὴς ἐμοί.
Μή. Μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
Κρέ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μή. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσῃ λιτάς;
Κρέ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μή. Ὦ πατρίς, ὡς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω!
Κρέ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.
Μή. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα!
Κρέ. Ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παρασῶσιν τύχαι.
Μή. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.

Κρέ. Ἔρπ',

Κρέ. Ἔρπ', ὦ μαλαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μή. Πονῶμεν ἡμεῖς, κἀ πόνων κεχρήμεθα.
Κρέ. Τάχ' ἔξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.
Μή. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον
Κρέ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μή. Φευξούμεθ'· ἀ τοῦθ' ἱκέτευσά σε τυχεῖν.
Κρέ. Τί δ' ὃν βιάζῃ, κἀκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;
Μή. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπεραῖναι φρονλίδ', ᾗ φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προλιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκός δ' ἐστίν, εὔνοιάν σ' ἔχειν,
Τοῦμοῦ γὰρ οὔ μοι φρονλὶς, εἰ φευξούμεθα,
Κείνους κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.
Κρέ. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικὸν·
Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξῃ τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ ὑπιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ,
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.

Νῦν

Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

Ἀναπαιστοι.

Χο. Δύσανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Ἐξευρήσεις;
Ὡς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Ἰαμβοί.

Μή. Κακῶς πέπραχται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
Ἀλλ' ἔτι ταῦτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ὐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαι ποτ' ἂν
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, ἐδ' ἂν ἥψάμην χεροῖν.
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὡς, ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἐλεῖν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν

Μεῖναί

Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρὺς
Θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν·
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὦσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
Ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
Δόμοις ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς κτάνειν
Εἶεν.
Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
Ξένος παράσχων, ῥύσεταί τ' ἐμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' ἔν τι σμικρὸν χρόνον,
Ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
Ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γάρ, μὰ τὴν δεσποίναν, ἣν ἐγὼ σέβω

Μάλιστα

Μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τἀμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικρὰς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγρὰς θήσω γάμους,
Πικρὸν δ' κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα, καὶ τεχνωμένη.
Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
Ἐπίστασαι δὲ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
Γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Ἀντίστροφα.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
2 Χωροῦσι παγαὶ,
3 Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
4 Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαὶ· θεῶν
5 Δ' οὐκέτι πίστις ἄρηρε.
6 Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν

7. Στρέφουσι

7 Στρέφεσι φᾶμαι.
8 Ἔρχεται τιμὰ
9 Γυναικείῳ γένει·
10 Οὐκέτι δυσκέλαδος
11 Φάμα γυναῖκας ἕξει. 421

Ἀντιστροφὴ α.

1 Μῦσαι δὲ παλαιγενέων
2 Λήξουσιν ἀοιδᾶν,
3 Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
4 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
5 Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν 428
6 Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἂν-
7 τάχησαν ὕμνον
8 Ἀρσένων γέννᾳ.
9 Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
10 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν 435
11 Ἀνδρῶν τι μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β.

1 Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
2 Μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύ-
3 μας ὁρίσασα πόντε

4 Πέτρας· ἐπεὶ δὲ ξένῳ
5 Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
6 Κοίτας ὁλ σασα λέκτρον
7 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

Ἀντιστροφὴ β.

1 Βέβακεν δ' ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
2 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει,
3 Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
4 Σοὶ δ' ὅτε πατρὸς δόμοι,
5 Δύσανε, μεθορμίσασθαι
6 Μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,
7 Ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἀπέσα.

ΙΑΣΟΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑΙΓΕΥΣ.

Ἰαμβοί.

Ἰά. Οὐ νῦν καλεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κέρδος φερέσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων μαλαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
Καὶ μοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα μὴ παύσῃ ποτὲ
Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔς' ἀνήρ.
Τὰ δ' εἰς τυράννους ἔστι σοι λελεγμένα,

Πᾶν

Πᾶν κέρδος ἡγῆ ζημιωμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμωμένων
Ὀργὰς ἀφῆρον, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' ὧν ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' ὧν ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἦκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής τω. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
Καὶ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μή. Ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς
Θεοῖς τε, κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
Οὔ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, ἀλλ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κἀφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων, ὅσοι

Ταὐτὸν συνεισέβησαν Ἀργῶον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπισάτην
Ζεύγλησι, καὶ σπερῶντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντα θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
Σπείραις ἔσωζε πολυπλάκοις ἄϋπνος ὤν, 486
Κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 490
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, πάθων,
Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 495
Σύγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις, τοὺς τότ', οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
Ἐπεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν. 500
Φεῦ δεξιὰ χείρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακῷ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,

Δοκοῦσα

Δοκοῦσα μέν τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ· 506
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ἔν
Δέξαιντό μ' οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον,
Ἔχει γὰρ ὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις 511
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· ἣς δέ μ' ἐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 515
Ἔχω πόσιν, καὶ πιστὸν, ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σὺν τέκοις μόνη μόνοις,
Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχὸς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε. 520
Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς πίδηλος ἦ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος τέλει, 525
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

Ἰά. Δεῖ

Ἰά. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ' ὥσε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἄκροισι λαίφεσ κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἔγω γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἔστι μὲν νεῶς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τὰμὸν ἐκσῶσαι δέλας·
Ἀλλ' ἐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
Ὅπη γὰρ ἔν ὠνησας ἐ κακῶς ἔχει·
Μείζω γε μέν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρε χθονὸς
Γαῖαν καλοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίσασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ τρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' ἔσαν Ἕλληνες σοφήν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Ὄροισιν ὤκεις, ἐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα

Τοσαῦτα μέν τοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
Ἔλεξ'· ἄμιλλαν γὰρ σὺ πρέθηκας λόγων.
Ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέσην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῇδ' ἂν εὕρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
Οὐχ', ἣν σὺ κνίζῃ σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα· γιγνώσκων, ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην· καὶ συναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;

Οὐδ'

Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ νικίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα
Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἄλλοθέν πόθεν βροτὸς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' ὐκ εἶναι γένος.
Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰάσον, εὖ μὲν τοῦσδ' ἐκόσμησας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, (κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,)
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
Μή. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἓν πλανεῖ σ' ἔπος.
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ἰά. Καλῶς γ' ἂν ἦν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον καλεῖπον, ἤ τις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

Μή. Οὐ

Μή. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας ἤκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ἰά. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ἕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάλαι, σῶσαι θέλων
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόροις
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μή. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μήδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ἰά. Οἶσθ', ὡς μεταύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μήδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
Μή. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐς' ἀπόστροφη,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ἰά. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδὲν ἄλλον αἰτιῶ.
Μή. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ἰά. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μή. Καὶ σοῖς ἀραία γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις.
Ἰά. Ὡς ἐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα·
Ἀλλὰ εἴ τι βέλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὧν ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.

Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μή. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήδ' ἡμῖν δίδου,
Κακῆ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν ἐκ ἔχει.
Ἰά. Ἀλλ' ἔν γ' ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' ἐκ ἀρέσκει ταὐγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.
Μή. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφευ, ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστέ σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
2 Ἐλθόντες, ἐκ εὐδοξίαν,
3 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
4 Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
5 Κύπρις, ἐκ ἄλλα θεὸς
6 Εὔχαρις οὕτω.
7 Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
8 Χρυσέων

8 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
9 Ἰμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
2 Δώρημα κάλλιστον θεῶν·
3 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόλοις ὀρ-
4 γὰς, ἀκόρεστά τε νείκη
5 Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
6 ροις ἐπὶ λέκτροις
7 Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις
8 Ἀπιολέμους εὐναὶς σεβίζε-
9 σ', ὀξύφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β'.

1 Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
2 Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
3 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
4 Δυσπέραλον αἰῶ-
5 ν' οἰκροβάτων ἀχέων·
6 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
7 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων
8 Δ' ἐκ ἄλλος ὕπερθεν,
9 Ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
2 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
3 Σὲ γὰρ, ὦ πόλις, ὦ φίλων τις,
4 Ὤικτειρε παθοῦσαν
5 Δεινότατον παθέων.
6 Ἀχάριτος ὄλοιθ', ὅτῳ παρέστι
7 Μὴ φίλας τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
8 τι κλῃῖδα φρενῶν·
9 καμοί μεν φίλος ἄ ποτ' ἔσται.

Ἰαμβοί.

Αἰ. Μήδεια, χαῖρε· τῶδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον ὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.
Μή. Ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπισρωφᾷ πέδον;
Αἰ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μή. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐξάλης;
Αἰ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μή. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αἰ. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
Μή. Δάμαρτος ὄσης, ἢ λέχοις ἄπειρος ὤν;
Αἰ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

Μή. Τί

Μή. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αἰ. Σοφῶτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
Μή. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αἰ. Μάλισ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μή. Τί δῆτ' ἔχρησε λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αἰ. Ἀσκῶ με τὸν πρόχονα μὴ λῦσαι πόδα.
Μή. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αἰ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μή. Σύ δ' ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα.
Αἰ. Πιτθεὺς τίς ἐστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μή. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
Αἰ. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μή. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αἰ. Καὶμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μή. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αἰ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
Μή. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
Αἰ. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μή. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αἰ. Τί χρῆμα δράσας; φράζέ μοι σαφέστερον.
Μή. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αἰ. Ἦ που τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μή. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

Αἰ. Πότερον

Αἰ. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μή. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αἰ. Ἴτω νῦν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐσὶν κακός.
Μή. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αἰ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; φέραινέ μοι λόγον.
Μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αἰ. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μή. Ὄλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αἰ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν οὗ λέγεις κακόν.
Μή. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
Αἰ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μή. Λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βέλτιον.
Ἀλλ' ἄνυσαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον·
Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε.
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αἰ. Πολλῶν ἕκαλι τήνδέ σοι δοῦναι χάριν,

Γύναι,

Γύναι, προθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς·
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχοιμι· σοῦ μὲν ἐλθόσης χθόνα,
Πειράσομαί σε προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μὲν τοὶ προσημαίνω, γύναι,
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς σ' ἄγειν βουλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἑάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὐ σε μὴ μεθῶ ποτέ.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου ποδός·
Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μή. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Αἰ. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μή. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγείς,
Ἄγουσιν οὐ μεθεῖς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·
Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἄν, κἀπικηρυκεύμασιν
Οὐκ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖσδ' ὄλβος ἐστί, καὶ δόμος τυραννικός.

Αἰ. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν·
Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι·

Ἐμοί

Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
Τὸ σόν τ' ἄρηρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεός.
Μή. Ὄμνυ πέδον γῆς, παλέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τεμοῦ, θεῶν τε συγγιθεὶς ἅπαν γένος.
Αἰ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μή. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αἰ. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς,
Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.
Μή. Ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Αἰ. Ἃ τοῖσι δυσσεβέσι γίγνεται βροτῶν.
Μή. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πράξας ἃ μέλλω, καὶ τυχὼν ἃ βούλομαι.

Ἀναπαιστοί.

Χο. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις·
Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Ἰαμβοί.

Ἰαμβοί.

Μή. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν δ' ἐλπὶς, ἐχθρὰς τὰς ἐμὰς τίσειν δίκην·
Οὗτος γὰρ ὡ 'νὴρ, ἧ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοσεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχει
Γάμους τυράννων, οὓς πρόδους ἡμᾶς ἔχει,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα·
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
Οὐχ' ὡς λιποῦσα πολεμίων ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,

Λεπτόν τε πέπλον καὶ πολύκονον χρυσήλατον
Νύμφη Φέρονται, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θιγῇ κόρης.
Τοῖσιδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
Ὠιμωξα δ', οἷον ἔργον ἔς' ἐργασέον
Τἀνταῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτανῶ
Τἄμ'· οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμον τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ἴτω· τί μοι ζῆν, κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν·
Ἥμαρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην·
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τοὐπιπόν, οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,

Μήδ'

Μήδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θαλέρᾳ τρόπῳ.
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέσταλος βίος.
Χο. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
Μή. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς
Χο. Ἀλλὰ κλανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
Μή. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
Μή. Ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
Ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δή σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα·
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
2 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
3 Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
4 Τ' ἀποφέρβόμενοι

Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνουσες ἁβρῶς αἰθέρος,
Ἔνθά ποθ' ἁγναὶς
Ἐννέα Πιερίδας
Λέγουσι Μούσας
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυλεῦσαι,

Ἀντιστροφὴ ά.

Καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
Τὰν Κύπριν κληίζουσιν ἀφυ-
σαμέναν χώραν καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων στόλον ἀνθέων,
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς·

Στροφὴ β'.

Πῶς ἂν ἱερῶν στομάτων
Ἡ πόλις, ἢ φίλων

3 Πόμπιμόν

3 Πόμπιμόν σε χώρα
4 Τὰν ϖαιδολέτειραν ἔξει,
5 Τὰν ἐχ ὁσίαν; μέτ' ἄλλων
6 Σκέψαι τεκέων ϖλαγὰν,
7 Σκέψαι φόνον οἷον αἰρῇ.
8 Μὴ, ϖρὸς γονάτων σε ϖάντες
9 Πάντως ἱκεῦομεν,
10 Μὴ τέκνα φονεύσῃς.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
2 Χειρὶ τέκνων σέθεν,
3 Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
4 Δεινὰν ϖροσάγουσα τόλμαν;
5 Πῶς δ' ὄμμαΐα ϖροσβαλοῦσα
6 Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
7 Σχήσεις; φόνον δ' δυνήσῃ,
8 Παίδων ἱκετῶν ϖῖνόντων,
9 Τέγξαι χέρα φοίνιον
10 Ἐν τλάμονι θυμῷ·

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ἰαμβοί.

Ἰά. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ ὅσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἄν γ' ἀμάρτοις τοῦδ' γ', ἀλλ' ἀκούσομαι

Τί

Τί χρῆμα βέλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μή. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασαι φίλα·
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα· σχέλλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βελεύσασιν εὖ;
Ἔχθρα δὲ γαίας κοιράνοις καθίσαμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; ἐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες· οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἠσθόμην ἀβελίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη·
Νῦν δ' ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἧι χρῆν λέγειν τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύσασαν ἥδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ' ἐσμέν, οἷον ἐσμέν, ἐκ ἐρῶ κακὸν
Γυναῖκες, ἔκαν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,

Οὐδ'

Οὐδ' ἀντιφείνειν νηπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεύτε, λείπετε στέγας·
Ἐξέλθετ', ἀσπάσασε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἆρ', ὦ τέκν', ἔτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρεξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,
Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβος πολύς·
Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρεθέν,
Ὄψιν τερείνην τήνδ', ἔπλησα δακρύων,
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὥρμηθη δάκρυ,
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
Ἰά. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ προιεῖσθαι γένος
Γάμος παρεμπολῶνλί γ' ἀλλοίους πόσει·
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.

Ὑμῖν

Ὑμῖν δὲ, παῖδες, ἦκ ἀφρονήσεως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν·
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι·
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἆλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅσις ἐσὶν εὐμενής.
Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κἀκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μή. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοσμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
Μή. Δράσω τάδ'· ἔτι σοῖς ἀπισήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
Ἰά. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπισένεις τέκνοις;
Μή. Ἔτικον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχου τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκος, εἰ γενήσεσθαι τάδε.
Ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποσέλλειν δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐσὶ λῷσα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδὼν σοι, μήτε πωρανοῖς χθονὸς,

Ναίειν'

Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκ ῥαφῶσιν σῇ χερὶ,
Αἰτῶ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ἰά. Οὐκ οἶδ' ἄν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μή. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ἰά. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
Μή. Συλλήψομαι δὲ τῦδέ σοι κἀγὼ πόνῳ,
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ' ἃ καλλίστευται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον,
Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ἄσον τάχος χρεὼν
Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' ὄχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός γ' ἀρίστῳ σῷ τυχοῦσ' ὁμευνέτῳ,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· ἔστι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ιά. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;

Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσὸν; σῶζε, μὴ δίδου τάδε·
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, πραθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μή. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς, λόγος·
Χρυσὸς δὲ, πρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
Κείνης δ' δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσὸν μόνον.
Ἀμλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τῇδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Νῦν ἐλπίδες οὐκ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς,
2 Οὐκέτι· πείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
3 Δέξεται δύστανος ἅταν,
5 Ξανθᾶ

5 Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
6 Θήσει, τὸν αἴδα κόσμον
7 Ταῦτα ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ ά.

1 Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλοις,
2 Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
3 Νερτέροις δ' ἤδη παρὰ νυμφοκομήσει
4 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
5 Καὶ μοῖραν θανάτου
6 Προσλήψεται δύσανος·
7 Ἅταν δ' ἐχ ὑπεκφεύξεται.

Στροφὴ β'.

1 Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ νακόνυμφε,
2 Κηδεμὼν τυράννων,
3 Παισὶν ἃ καλειδὼς
4 Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
5 Ἀλόχῳ τε σᾷ συγερὸν θάναλον·
6 Δύσανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ;

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
2 Ὦ τάλαινα παίδων

3 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
4 Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
5 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
6 Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.

Ἰαμβοί.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖσθαι παῖδες οἵδέ σοι φυγῆς.
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τοῖσδε τέκνοις.
Μή. Ἔα.
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἔστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
Κὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μή. Αἰ, αἰ.
Παι Τάδ' ἐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μή. Αἰ, αἰ μάλ' αὖθις. Π. Μεν τιν' ἀγγέλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μή. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· ἔ σε μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ καθηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;
Μή. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοί,
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει, κραθεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μή. Ἄλλως

Μή. Ἄλλως κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κέφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μή. Δράσω τάδ' ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μέν ἐστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ καπεξάνθην πόνοις,
Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Ἦ μὴν πάθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ καθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντὶς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητρὸς οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Ὄψεσθ',

Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποσάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν παύσαλον γέλων;
Αἰ, αἰ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα Φαίδρον ὡς εἶδον τέκνων·
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμῆς·
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυπῆσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.---
Ναί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακὰς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.---
Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
Ἄ, ἄ,
Ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ

Παῖδας

Παῖδας παρήσω τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι·
Πάντως σφ' ἀνάγκη καὶθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κἀνὰμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακται ταῦτα, κὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ πέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
'Αλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τῶσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι.
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ', ἀσπάσασθε μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
Καὶ σχήμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵαπερ ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς·
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

'Αναπαιστοι.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων

Μύθων

Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἦλθον μείζως, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐσι
Μῶσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ,
Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν ὄ·
Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
Εὕροις ἂν ἴσως,
Κὐκ ἀπόμωσον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
Πάμπαν ἄπειροι, μήδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γειναμένων.
Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθσ', ὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
Οἷσι δὲ τέκνων ἔσιν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάσημ', ἐσορῷ μελέτῃ
Καταρυχομένως τὸν ἅπανθα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψσι καλῶς,
Βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψσι τέκνοις.
Ἔτι δ' ἐκ τύτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρησοῖς

Μοχθῶσι

Μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν καλεῖρῶ θνητοῖσι κακόν.
Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον εὗρον,
Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων ξυτος, φρυδος ἐς αἴδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς ἔν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλειν.

Ἰαμβοί.

Μή. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Κατανοῶ τἀκεῖθεν οἵ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχαντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·
Δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
Ἄγ. Ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ·
Μή. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Ἀγ. Ὤλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ Φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μή. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
Τολοιπὸν ἤδη καὶ Φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.
Ἀγ. Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κἀ μαίνῃ, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα κἀ φοβῇ τὰ τοιάδε;
Μή. Ἔχω τί κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, Φίλος.
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Ἀγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέν τοι πρὸς καλύψατ' ὄμματα,

Λευκὴ

Λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν ωαρηΐδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· ωόσις δὲ σὸς
Ὀργάς τ' ἀφήρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· ἔ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις, 1160
Παύσῃ δὲ θυμῷ, καὶ ωάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ', ὥσπερ ἂν ωόσις σέθεν·
Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ ωαραιτήσῃ ωαλρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι ωαισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχελο, 1165
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ ωάντα· καὶ ωρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι ωατέρα καὶ ωαῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα ωέπλους ωοικίλους ἠμπέσχελο·
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
Λαμπρῷ καλόπλρῳ σχηματίζεται κόμην, 1170
Ἄψυχον εἰκὼ ωροσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ' ἀνασὰς' ἐλ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα ωαλλεύκῳ ωοδὶ,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, ωολλὰ ωολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη. 1175
Τὐνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία ωάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ ωεσεῖν.

Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά πε
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
Χωρθῆλα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας τρέφουσαν, αἷμά τ' ἐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
Ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλᾶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
Χρυσᾶς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα πυρφόρου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀναστὰς' ἐκ θρόνων πυρσευμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα στέφανον ἀλλ' ἀρηρότως
Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Ἔσεισε,

Ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσονδ' ἐλάμπετο·
Πίτνει δ' ἐπ' ἔδας συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν καλάσασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐκ ἄκρᾳ
Ἔσαζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
Νεκρῷ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον·
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίπτει νεκρῷ·
Ὠιμωξε δ' εὐθὺς καὶ περιπλύξας χέρας
Κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύσηνε παῖ,
Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξανάσῃσαι δέμας,
Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δειναὶ δ' ἦν παλαίσματα·
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξανάσῃσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

Σάρκας

Σάρκας γεραιὰς ἐσπάραξ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακῶς γὰρ ἔκτ' ἦν ὑπέρπερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, καὶ γέρων πατὴρ,
Πέλας· πόθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' ἔγωγε νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν·
Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
Χο. Ἔοικ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον· ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς ᾅδου δόμους
Οἴχῃ γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
Μή. Φίλαι, δέδοκται τοῦργον ὡς τάχιστά μοι,
Παῖδας κτανέσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεύσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·

Πάντως

Πάντως σφ' ἀνάγκη καθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
Ἡμεῖς κενεῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μήδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
Ὡ φίλταθ', ὡς ἔτικες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κείνεις σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ.

Χο. 1 Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς
2 Ἀκτὶς ἀελίου, κατείδετ',
3 Ἴδεσθε τὰν ὀλομέναν
4 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
5 Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
6 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
7 Γονᾶς ἔβλασεν· θεῶν
8 Δ' αἷμα πιπνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
9 Ἀλλὰ νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
10 Κατά-

10 Καʃάπαυσον, ἔξελ' οἴκων Φοινίαν
11 Γάλαιναν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαʃόρων. 1270

Ἀντιʃροφὴ.

1 Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
2 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
3 Ἐτέκες, ὦ κυανείαν
4 Λιποῦσα Συμπληγάδων
5 Πετρᾶν ἀξενωʃάταν εἰσβολάν 1275
6 Δειλαία, τί σοι φρενῶν
7 Βαρὺς χόλος ʃροσπίʃνει,
8 Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεʃαι;
9 Χαλεπὰ γὰρ βροʃοῖς ὁμογενῆ μιάσμα-
10 τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνʃαισι· ξύνοι- 1280
11 δα θεόθεν ʃιʃνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Παις. Οἴμοι, τί δράσω; ʃοῖ φύγω μηʃρὸς χέρας;
Ἑτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλʃατ'· ὀλλύμεσθα γὰρ.

Μονοʃρόφικα.

Χο. Ἀκούεις βοάν; ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακόʃυχὲς γύναι· 1285
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Παι. Ναὶ

Παι. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ' ἐν δέοντι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφος.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἆρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σι-
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄρσον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
Πίπτει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσσεβεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερβείνασα πόντιας πόδα,
Δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανεῖσ', ἀπόλλυται.
Τί δή ποτ' ἔν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Ἰαμβοί.

Ἰά. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕσταμεν στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσδέ γ', ἢ μεθέσηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Ἀλλ' ἔ γὰρ αὐτῆς φρονῖδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, ἧς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς·
Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ὦ τλῆμον, ἦ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· ἔ γὰρ τέδ' ἂν ἐφθέγξω λάγοις.
Ἰά. Τί δ' ἐσίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρώᾳ σέθεν.
Ἰά. Οἴ μοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
Χο. Ὡς ἦ κἔτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ἰά. Πῦ γάρ νιν ἔκτεινε, ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;
Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ἰά. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
Μή. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δὲ ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ', εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ'

Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν· ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ἰά. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε, κἀμοὶ, πανλί τ' ἀνθρώπων γένει.
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἔτλης, τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέσταλον.
Ὀλοὶ· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' ἐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρ τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψαλο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γάρ δὴ σὸν κάσιν πατρέσιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκαλι καὶ λέχοις σΦ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
Ἔτλη πόθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
Λέαιναν, ἀ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.

Ἀλλ' ἢ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ἔρρ', αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον αἰάζειν πάρα,
Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μή. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
Οἵ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
Οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ', ὁ σοὶ προθεὶς γάμους,
Κρέων, ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, καὶ λέαιναν, εἰ βέλει, κάλει.
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ἰά. Καὐτή γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μή. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
Ἰά. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μή. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ἰά. Οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μή. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.

Ἰά. Λέχοις

Ἰά. Λέχοις σφε κῆξίωσας ἕνεκα κλανεῖν;
Μή. Σμικρὸν γυναικί τῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ἰά. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πᾶν' ἐστὶν κακά.
Μή. Οἶδ' ἐκ ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ἰά. Οἶδ' εἰσιν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
Μή. Ἴσασιν, ὅστις ἦρξε τημονῆς θεοί.
Ἰά. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.
Μή. Στυγῆ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ἰά. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
Μή. Πῶς ἦν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ἰά. Θάψαι νεκρούς μοι τόσδε, καὶ κλαῦσαι τάφες.
Μή. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,
Ὡς μή τις αὐτοὺς τολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη τροσάψομεν
Τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, καθανῇ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ τεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ἀναπαιστοι.

Ἀνάπαιστοι.

Ἰά. Ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μή. Τίς δὲ κλύει σε θεὸς, ἢ δαίμων,
Τᾷ ψευδόρκῳ, καὶ ξειναπάτᾳ;
Ἰά. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτωρ.
Μή. Στεῖχε πρὸς οἴκοις, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
Ἰά. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
Μή. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
Ἰά. Ὦ τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοί δ' οὔ.
Ἰά. Κἄπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'.
Ἰά. Αἰ, αἰ· φιλίᾳ χρήζω τόμαλος
Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
Μή. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Δὸς μοι πρὸς θεῶν
Μαλακᾷ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μή. Οὐκ ἔστ· μάτην ἔπος ἔρριπται.
Ἰά. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
Ἀλλ' ὁπόσον γ' ἔτι πάρα, καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ, καπιθοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὡς μοι

Τέκνα

Τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρὼς,
Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Syllabus Abbreviationum in notis ſequentibus.

A. Liber MS. Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis No. 2712. Codex optimus et vetuſtiſſimus quem maximè ſecutus ſum.

C. MS. ejuſdem Bibliothecæ No. 2713. Vetuſtus et bonæ Notæ.

Cott. Cottoniani Variæ Lectiones.

D. MS. Bibliothecæ Reg. Pariſ. No. 2818.

E. MS. ejuſdem Bibliothecæ No. 2888.

P. Liber impreſſus ejuſdem Bibliothecæ, collatus cum MSo. uſque ad finem Iphigeniæ poſterioris. Primæ paginæ Chr. Puteani nomen inſcribitur.

Ed. Laſc. Editio vetus, literis majuſculis Florentiæ impreſſa, et a Jano Laſcari, ut fama fert, procurata.

Ald. Editio Aldina 1503.

Fl. Editio Vetus Literis majuſculis Florentiæ impreſſa.

Reliquæ Editiones vel expreſſere Aldinam, vel ex conjecturâ immutavere.

NOTÆ
IN
MEDEAM.

4. ΧΕΡΑΣ. Bene Græcum eſt μήδ' ὄφελε χέρας ἐρίλιῶσαι vid. ad Iph. in Aul. v. 1301. Sed præſtat fortaſſe χέρες ut habet in margine MS. 2816.

5. δέρας. MS. E. et Lib. P. δέρος.

12. φυγῇ πολιτῶν. Emendat Canterus φύλῃ vel ψυχῇ πολιτῶν. Barneſio placet φυγῇ πολίταις: Pierſono φυγὰς πολίτας. Vide an non melius foret:

——ἀνδάνουσα μὲν
ὄργῃ πολίταις ὧν ἀφίκετο χθόνα.

Ingenio et moribus placens civibus, ad quorum terram venit. ὄργην eodem ſenſu vide Soph. Ajac. v. 1177. Pind. Pyth. I. Antiſtroph. 5.

14. ἥπερ. Legendum, ni fallor, ὅπερ.

21. δεξίας. Jortino placet δεξιᾶς Πίσιν μιγίσην.

24. ἀλγήδοσι. MSS. A, D, et Ed. Laſc. ἀλγήδονι.

30. δέμνι. Lib. P. κάρα.

41. σιγῇ. Repetitur infra v. 384. quo quidem in loco commodiorem ſenſum habet. Cur enim Medea in propriam domum σιγῇ irreperet, nulla ratio erat, in alienam et inimicam, multæ. Neque porro apparet, cur in cubili potiſſimùm ſe occideret Medea: ad Jaſonem et Creuſam ſimul opprimendos nullus aptior locus erat.

45. καλλίνικον. Superſcribitur in MSS, B, D, ἦγεν, σίφανον. Sed hanc Ellipſin vix alibi invenias. Placet igitur conjectura Mureti, propoſita Var. Lect. Lib. III. c. 11. legendum eſſe καλλίνικον ἄσιται. Καλλίνικος enim cum ſine ſubſtantivo ponitur ſubaudiendum eſt ᾠδὴ vel ὕμνος. Herc. Fur. v. 178 et v. 683. Pindar. Olymp. IX. v. 3. Confer tamen Nem. I. v. 31.

58. μολύσῃ. MS. E et Lib. P. μολέσαν. Sed vulgatam tuetur locus ex Philemonis Milite, citatus Athenæo p. 288. D. Nec fine exemplo eſt elidi οι in μοι. vid. Sophocl. Ajac. v. 591.

61. δεσπότας. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Ed. Ald. δεσπότᾱις.

68. πεσσοὺς Rectè interpretatur Scholiaſtes de loco ubi aleatores convenire ſolebant. Vide quæ congeſſit Pierſonus ad Mærid. v. Σήσαμα.

ibid. παλαίταλοι. Bene Pierſonus παλαίτεροι ex Gregor. Nazianzen. Chriſto Patiente v. 1186. De re ipsâ audiendus Joannes Sariſberienſis de Nugis Curial. l. 5. p. 25. *Chilon Lacedæmonius jungendæ ſocietatis causâ miſſus Corinthum, duces et ſeniores populi ludentes invenit in aleâ. Infecto itaque negotio reverſus eſt, dicens, ſe nolle gloriam Spartanorum, quorum virtus conſtructo Byzantio clareſcebat, hâc maculare infamiâ, ut dicerentur cum aleatoribus contraxiſſe Societatem.*

85. γινώσκεις. Ita MSS. omnes cum Ed. Ald. Laſc. et Scholiaſte. γινώσκει igitur Errori Typographico haud dubiè debetur.

87. Pro δικαίως Janus Gulielmius, Vir Doctiſſimus, legendum putabat διὰ κλέος Veriſim. I. c. 16. Mihi verſus intercidiſſe videtur. Quarè manum abſtineo.

102. φυλάσσεσθ'. Ita MSS A, B, D. MS. E. Lib. P. et Ed. Laſc. φυλάσσετε Ed. Ald. φυλάσσοισθ'.

106. δῆλον. Legendum puto δηλοῖ *oſtendit.*

Ibid. ἐξ ἄρχης αἰρόμενον. Ita Cantero auctore lego. Ed. Ald. ἐξ ἄρχης ἐξαιρόμενον. MSS. A, B, D E, et Ed. Laſc. ἄρχης ἐξαιρόμενον.

107. ἀνάψει. MS. E. ἀνάξει, quam varietatem reliqui ferè omnes, quin et Scholiaſtes quoque agnoſcit. Eſt autem ἀνάψει Activum pro Paſſivo. Sic συναπλεῖ Hippol. 188.

121. Senſus eſt: *pauca aliorum voluntate pleraque ſuâ agentes.*

123. Diſtinctionem non minimam poſt κρεῖσσον pono. Sequitur, ut ego quidem emendo:

ἐμοὶ

ἐμοὶ γᾶν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρως εἶη καλαγηράσκειν.

129. δύναται. Vertit Interpres: *valent ad diuturnitatem.* Sed Græca vox nihil tale ſonat. Lego:

οὔδενα καίρον ἀδείμαλα θνατοῖς.

Nullo tempore timoris vacua ſunt. καίρον pro κατὰ καίρον ut Soph. Ajac. v. 1338. vide etiam ad Hippolyt. v. 1131. Lexica non agnoſcunt ἀδείμαλος, ſed ita habet Edit. Turneb. Æſchyli Perſ. v. 162. Photius Lex. MS. ἀδείμαλα ἄφοβα.

132. Chori ῥῆσις, ab hoc verſu uſque ad v. 139, non conſtat ex ſolis Anapæſtis, ſed diverſa metri genera complectitur. Malè igitur in Editis cum Syſtemate Anapæſtico confunditur, a quo jam disjunximus, et Titulum [Πρωῳδὸς] præſcripſimus. Videbimus infra idem Strophæ, Antiſtrophæ, et Epodo accidiſſe.

135. ἀμφιπύλῳ. Non conſtruitur cum μελάθρῳ, ſed eſt ſubſtantivum ab ἀμφίπυλος vel ἀμφίπυλον. Videtur ſignificari *porta*, quâ alia pars ædium ab aliâ diviſa erat. θύρας μεσαύλους vocat Alceſt. v. 560. Confer Theocrit. Idyll. XIV. v. 42.

139. Variant hìc Codices inſigniter. Ed. Ald. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. Lib. P. ἐπεὶ μοὶ φιλια κέκραλαι. Ed Laſc. ἐπεὶ μοὶ φίλα κέκραλαι. MSS. A, B, D, ἐπεὶ μοὶ φίλον κέκραυλαι. Ex omnibus non incommodam credo Lectionem concinnavi;

ἐπεὶ μὴ φιλί' ἃ κέκραυλαι.

Quia minimè amica ſunt, quæ facta ſunt.

141. ὃ μὲν. Non conſtat menſura verſûs. Lego igitur τὸν μὲν. *Habet hunc Lectus* (vel *domus*) *Principum.* Sic Virgil. Eclog. 1.

Poſtquam nos Amaryllis habet.

149. Hæc Chori ῥῆσις malè cum Anapæſtico Syſtemate in omnibus hucuſque Editis confuſa eſt. Eſt autem Strophe cujus Antiſtrophe infrà habetur a v. 175 ad v. 187.

150. Non rectè procedit conſtructio. Legendum forte

τίς σ' ὅς ποτε——

Deinde in ſecundo abhinc verſu σπεύδει. *Quis hic amor eſt concubitûs, qui te ad mortem oppetendam incitat?*

153. ἵερος. Ita Ed. Ald. Malè Barneſius ἱερῶς.

154. σπεύσει. Malim σπεύδει.

155. μηδὲν. Pro ſimplici μὴ. vid. Suidam in μηδὲν μακρὰν.

158. μὴ χαράσσε *ne iraſcere* μὴ ὀργίζε. Heſychius, κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodotus VII. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. Verùm vix æquum erat a Medeâ, ut ne omnino iraſceretur, exigere. Legendum igitur:

Δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσε

Ne nimis vehementer ob hoc iraſcaris. τοδὶ pro τόδε metri causâ. Sic ταυτὶ Supplic. 156. τῳδὶ Her. F. 667.

159. συνδικάσει Legendum συνδικήσει a συνδικέω *patrocinor*. Alterum a συνδικάζω *ſimul judico*, deducitur. Extat hoc ſenſu ξυνδικήσων Æſchyl. Eumen. 582.

160. Lege ob metrum: μὴ λίαν τάχα δυρομένα σὸν εὐνέταν. δυρομένα pro ὀδυρομένα ut Hecub. 740.

171. Θέμιν εὐκταίαν i. e. *quæ vota et imprecationes effectu carere non ſinit.* Sic Furia, quæ Oedipi execrationes efficaces reddere ſtudebat εὔκταια Ἐριννὺς Æſchylo dicitur Sept. c. Theb. v. 729. Juramentis autem apud Antiquos ferè ſemper adjunctæ erant imprecationes. Exemplum vide infra v. 759, 60. Firmatque hanc interpretationem ὁρκίαν Θέμιν, quod mox legitur v. 212. Novi tamen qui legere malit Θέμιν Ἰχναίην ex Lycophron. v. 129. Confer Diodori Epigram. in Anthologiâ H. Steph. p. 41.

181. Hunc et ſequentem verſum rectè Tyrwhittus Choro tribuendos eſſe judicat. Animadvertas enim per totam hanc Scenam Medeam et Nutricem Anapæſtis loqui, Chorum Odas ex diverſis metris conflatas intercinere.

182. Hic verſus in duos ſecandus eſt;

ἀλλὰ βᾶσά μιν
δεῦρο πόρευσον οἶκων.

115, 6. Hi verſus ſic dividendi videntur;

σπεῦσον, πρίν γ' ἢ κακῶσαι

τὰς

τὰς ἴσω, πίνθος γὰρ
μιγάλως τόδ' ἰρμαθες.

208. Huic ῥήσει titulum [Ἐπῳδὸς] præposui.

211. θιοκλυτεῖ. Formatur verbum à θιοὶ κλύστι, ut οἰμώζω ab οἴμοι.

215. ἄλα νύχιον dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Valer. Flacc. VII. v. 175. *Inde diem noctemque volant.*

217. πόντυ κληῖδ'. Sic Theodorides Antholog. H. Steph. p. 253.

κληῖδες πόντυ σὶ, καὶ ἰσχατίαι Σαλαμῖνος.

κληὶς utroque loco *portam* vel *clauſtrum* ſignificat, planè, ut apud Dionyſ. Perieg. v. 1036.

——ἀχρὶ πυλάων
Κασπιάων, αἵ τ' εἶσι βαθυνομίνας ὕπο πίτρας
Κληῖδες γαῖης Ἀσιήτιδος.

Intelligendum autem hoc loco de Boſphoro Thracio, quod clauſtrum erat Euxini. Hâc enim Medea, ſi Noſtro fides v. 438 et v. 1274. a Colchis Theſſaliam venit. ἀπέραντον interpretari licet, *qui claudi non poteſt.* περαίνειν enim *claudere, obſerare* ſonat Oreſt v. 1584.

219 μέμφησθ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. Ed. Laſc. et Scholiaſtes. Ed. Ald. μέμψησ'. Cæterùm duplex hìc oppoſitio eſt: prima, inter eos, qui palam ſe monſtrantes gratiam et honorem, et eos, qui ſe occultantes, infamiam conſecuti ſunt. Ad priores pertinet πόλλυς βροτῶν σίμνυς γιγῶτας: ad poſteriores οἵ δ' ἀφ' ἡσύχυ πόδος δύσκλειαν ἐκτήσαντο. Jam hujus oppoſitionis prius membrum in duas claſſes diſtribuitur, alteram, quæ vultu et oculis, alteram, quæ externis, (veſtimentis puta et phaleris) populi benevolentiam acquirit. Atque hinc oritur ſecunda illa, quam ſuprà indicavi, oppoſitio. Sed jam tempus eſt ſingulas locutiones interpretari.

220. σίμνυς. Intelligo: *claros, honoratos.* Sic σίμνη Νίκα Oreſt. v. 1724. σίμνη δαίμων Hippol. v. 103. σίμνη Ἀθάνα Iph. in Taur. v. 1504. Vertit Muretus *arrogantes:* nec diffiteor

diffiteor eâ notione aliquoties apud Euripidem adhiberi. Sed alteram hujus loci ſententia poſtulat.

221. ἐν θυραίοις. Τὰ θύραια hìc interpretor *res externas*. Virtus ſola, ſecundùm Veterem Poetam apud Clem. Alex. p. 496.

ἐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει.

222. ἐκτήσαντο—ῥαθυμίαν. Verto: *ignaviæ opinionem conſecuti ſunt*. Confer Hippol. v. 708, Iph. in Taur. v. 628. Helen. v. 1107.

223. ἔνες' ἐν. Scholiaſtes ἔνεσιν.

224. ὄσις. Nempe ὄφθαλμος.

230. ψύχην i. e. *fortitudinem*, εὐψυχίαν.

232. Legendum puto γιγνώσκεις καλῶς. Res enim ejuſmodi eſt, de quâ ad teſtimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γιγνώσκω καλῶς, Reiſkio γίγνισθαι καλῶς.

238. τῦτο γ'. Ita MSS. B, D. MS. A, τῦτ' ἄλγιον. Cæteri, ut vulgò, τῦδ' ἔτ' ἄλγιον.

244. ὅτῳ. Legendum, ni fallor, ὅιῳ.

249. καρδίαν ἄσης. Ita MS. Cott. et Ed. Laſc. Pariſienſes quoque omnes præter E, qui ἄτης pro ἄσης habet. Olympiodorus citatus a Ruhnkenio meo ad Timæum p. 177. καρδίας ἄσην. Ed. Ald. καρδίας χόλον.

258. συνεσία. Adſcribitur in MSo A. γρ. κοινωνία.

267. φόβε. Ita Editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. φόνε.

268. κακὴ δ'. Optimè Tyrwhittus κακή τ'.

282. ἐξιασι πάντα καλῶν. Fiebat hoc vento duntaxat ſecundo. Philo Jud. Leg. ad Caium: πάντα δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς οἱ πνεῦμα δέξιον κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιος ἐριοδρομῶν. p. 700. Ed. Turneb. Significat igitur Medea hoſtes ſuos in ſummâ diligentiâ fortunam quoque adſpirantem habere.

283. κ' ἐκ ἔστιν—ἔκβασις. *Non eſt litus in quod effugiam.* Comparat ſe alicui in pelago verſanti, inque hoſtis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti.

286. περιαμπίσω

286. περιαμπίσχειν. MSS, B, D, E παραμπίσχειν. Ed. Lasc. παραμπίσχειν. MSS. A, et Fl. παραμπέχειν. Lib. P. περαμπέχειν.

291. ἀπειλεῖν σ'. Ita ex Tyrwhitti conjecturâ lego. Ed. Ald. ἀπείλειν. MSS. B, D, et Cott. cum Ed. Lasc. ἀπειλείς. MS. Fl. ἀπειλαῖς.

303. προσφέρων σοφὰ. MS. B, et Ed. Lasc. προσφέρων ἔπη.

308. Post hunc versum sequitur in Aldinâ et plerisque MSS.

τοῖσδ' ἡσύχαια, τοῖς δὲ θατέρᾳ τρόπῳ.

Quæ vicinis cùm malè congruerent, acutè vidit Piersonus interpolata esse, et ex v. 813. paucis mutatis, derivata. Confirmat MS. A, in quo margini tantùm adscripta sunt.

309. τοῖς δ' αὖ. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ut optimè Piersonus ex conjecturâ. Ed. Ald. τοῖς δ' ἂν, quod malè servat contextus.

ibid. εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφὴ. Scholiastes legisse videtur, εἰμί, κ' ἐκ ἄγαν σοφὴ, quod vulgatâ aliquanto melius est. Displicet tamen vel sic εἰμὶ germinatum. Legi potest non incommodè:

τοῖς δ' αὖ προσάντης λῆμα, κ' ἐκ ἄγαν σοφὴ.

322. τοσῷ δὲ. Ita MSS. A, D, Fl. Lib. P. Ed. Lasc. et Schol. Sensus est: *tantò minùs tibi confido, quò leniùs nunc loqueris.* Ed. Ald. τοσῷδε γ'.

324. φυλάσσειν i. e. *observare* ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Charitonem p. 442. ubi vulgatam abunde contra Dawesium defendit.

333. πολύ. MSS. A, D, et Ed. Lasc. πόλις.

338. Hunc versum nullâ operâ explices. Lego:

πόνος μὲν· ἦμεις δ' ὲ πόνῳ κεχρήμεθα;

Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur? πόνος subaudito ἔστι, ut κίνδυνος Androm. v. 86.

358. ἀψευδὴς. Ita MSS. omnes et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἐψευδὴς, quod non deterius.

372. πότε. Ita MSS. A, D, Cott. et Fl. Cæteri ut vulgò πότ' ἂν.

384. Idem

384. Idem verſus ſuprà legitur v. 41. Quamobrem hoc loco delendum cenſet Pierſonus. Verùm, ſi ea ſatis bona delendi cauſa ſit, cur præcedentem retinet Vir Doctiſſimus, qui ex eodem loco repetitus eſt? Sin id ſententiâ judicatur, hinc potiùs ejiciendus erit. vid. ſuprà.

389 Obſecutus ſum MSSis, quorum plerique ἰλεῖν pro vulgato κτάνειν.

398. κ' ἐ μέλλω. MS. Flor. καὶν μέλλῳ.

409. ἐ γέλωτα MS. E. et Lib. P. καὶ γέλωτα.

410. Heſychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

415. ποταμῶν ἱερῶν. Non certos quoſdam fluvios præ aliis deſignat hoc Epitheton. Omnes enim ſacri a Veteribus habiti. vide quæ citavimus ad Hippol. v. 78. De proverbio vide Heſychium in Ἄιῳ ποταμῶν.

417. δίκα. MSS. B, D δίκαι.

426. παλαιγενίων. Alludit per prolepſin ad Poemata Archilochi, qui Euripidi παλαιγένης erat, licet non Medeæ.

430. ὤπασε. MSS. B, D, et Ed. Laſc. ἔπνευσε.

431. ἀντάχησ' ἂν. i. e. ἀντάχησα ἄν. Ita lego Tyrwhitto jubente. Ed. Ald. ἀντάχήσαν.

439. ὁρίσασα. Ex hoc verſu collato cum Æſchyl. Supplic. v. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando ſignificare quod πειρᾶν. vid etiam Helen. v. 402. et 837. Ion. v. 46. Heraclid. v. 16. denique Ammiani Epigram. in Anthолog. H. Steph. p. 169.

440. ἐπὶ Barneſiana ἐπεὶ errore, ni fallor, Typographi.

444. βέβακε δ'. Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. βέβακεν. Pro ἐδ' ἴτ' vulgò ἑδὲ τ'.

445. μίμνει. Primam corripit ut ὑμνήσω Bacch. 72. MS. D. μένει.

449. Grave in hoc verſu mendum eſſe ex metro intelliginus. Lego.

μόχθων παρὰ τῶνδε· λέκτρων
ἐπεὶ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἑστία.

Ex

Ex miseriis hisce; quoniam regnum lecto conjugali potentius domui supervenit. Pro ἐπίσα Barnesius errore Typographi ἀπίσα.

456. ὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ. *Mihi non curæ est, quæ non desines dicere.* Aristoph. Ran. p. 176. Ed. Bas. ἀλλ' ὐδὲν ἐσαὶ πρᾶγμα. Plutarch. Op. Mor. p. 226. κἂν ἀκαιρία τις ἢ χρεῖα κωλύσῃ τὸν περίπατον, ὐδὲν ἔστι πρᾶγμα. Vulgò minùs commodè ὐδὲν πρᾶγμα μὴ παύσῃ.

465. τὸ σόν γε. MSS. A, B, D et Lib. P. τοσόν δὲ.

485. ἀμφίπων. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. ἀμπίχων.

492. φόβον Lib. P. δόμον ut et MS. B. in margine. Sed præstat vulgata, propter versum sequentem.

496. σύγγνως' ἂν ἧν σοι. Ita Ed. Ald. et MS. E. MSS. A, B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. σύγγνωσον ἧν σοι.

498. εἰ θεὸς. Ita Lib. P. Cæteri ut vulgò ἢ θεὸς.

505. μή τι. Recepi ex MSo D, qui ita olim scriptum fuisse memorat, præfixo γρ. Vulgò μέν τι.

509. καλῶς γ' ἂν ἔν. MS. Fl. καλῶς τὰ νῦν.

514. Ἑλληνίδων. MSS. B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. ἂν Ἑλλάδα. MS. A. κάθ' Ἑλλάδα.

517. δὲ. MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. τε.

520. ἔσωσα. MS. Fl. ἔσωσε.

531. ἐγώ γ'. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἐγώ δ'.

534. Σοὶ Malim σὲ ut regatur ab ἠνάγκασε.

535. λόγος. Æquè commodum foret λόγοις, hoc ferè sensu: *Et quidem subtile ratiocinium sed verbis explicari invidiosum.*

536. τόξοις ἀφύκτοις. Varietatem hanc scripturæ commemorat Scholiastes et omnes ferè MSS. Nec obstat verbum ἐκσώσαι quod genitivum postulare videtur. vid. Herc. Fur. 718. Ed. Ald. πόνων ἀφύκτων.

537. αὐτὸ. Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. αὐτὰ.

548. κάλλιον. MSS. B, D, et Ed. Lasc. βέλτιζον. MS. Fl. et Lib. P. βέλτιον.

384. Idem verſus ſuprà legitur v. 41. Quamobrem hoc loco delendum cenſet Pierſonus. Verùm, ſi ea ſatis bona delendi cauſa ſit, cur præcedentem retinet Vir Doctiſſimus, qui ex eodem loco repetitus eſt? Sin id ſententiâ judicatur, hinc potiùs ejiciendus erit. vid. ſuprà.

389 Obſecutus ſum MSSis, quorum plerique ἰλεῖν pro vulgato κτάνειν.

398. κ' εἰ μέλλω. MS. Flor. κἂν μέλλῳ.

409. ἐ γέλωτα MS. E. et Lib. P. καὶ γέλωτα.

410. Heſychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

415. ποταμῶν ἱερῶν. Non certos quoſdam fluvios præ aliis deſignat hoc Epitheton. Omnes enim ſacri a Veteribus habiti. vide quæ citavimus ad Hippol. v. 78. De proverbio vide Heſychium in Ἀνὼ ποταμῶν.

417. δίκα. MSS. B, D δίκαι.

426. παλαιγενίων. Alludit per prolepſin ad Poemata Archilochi, qui Euripidi παλαιγένης erat, licet non Medeæ.

430. ὤπασε. MSS. B, D, et Ed. Laſc. ἔπνευσε.

431. ἀντάχησ' ἂν i. e. ἀντάχησα ἄν. Ita lego Tyrwhitto jubente. Ed. Ald. ἀντάχήσαν.

439. ὁρίσασα. Ex hoc verſu collato cum Æſchyl. Supplic. v. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando ſignificare quod πεῖραν. vid etiam Helen. v. 402. et 837. Ion. v. 46. Heraclid. v. 16. denique Ammiani Epigram. in Anthолog. H. Steph. p. 169.

440. ἐπὶ Barneſiana ἐπεὶ errore, ni fallor, Typographi.

444. βέβακε δ'. Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. βέβακεν. Pro ὧδ' ἴτ' vulgò ὧδέ τ'.

445. μίμνει. Primam corripit ut ὑμνήσω Bacch. 72. MS. D. μένει.

449. Grave in hoc verſu mendum eſſe ex metro intelliginus. Lego.

μόχθων παρὰ τῶνδε· λέκτρων
ἐπεὶ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἑπέστα.

Ex

Ex miseriis hisce; quoniam regnum lecto conjugali potentius domui supervenit. Pro ἐπίσα Barnesius errore Typographi ἀπίσα.

456. ὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ. *Mihi non curæ est, quæ non desines dicere.* Aristoph. Ran. p. 176. Ed. Bas. ἀλλ' ὐδὲν ἐσαὶ πρᾶγμα. Plutarch. Op. Mor. p. 226. κἂν ἀκαιρία τις ἢ χρεῖα κωλύσῃ τὸν περίπατον, ὐδὲν ἔστι πρᾶγμα. Vulgò minùs commodè ὐδὲν πρᾶγμα μὴ παύσῃ.

465. τὸ σόν γε. MSS. A, B, D et Lib. P. τοσόν δὲ.

485. ἀμφίπων. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. ἀμπέχων.

492. φόβον Lib. P. δόμον ut et MS. B. in margine. Sed præstat vulgata, propter versum sequentem.

496. σύγγνως' ἂν ἦν σοι. Ita Ed. Ald. et MS. E. MSS. A, B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. σύγγνωστον ἦν σοι.

498. εἰ θεὸς. Ita Lib. P. Cæteri ut vulgò ἢ θεὸς.

505. μή τι. Recepi ex MSo D, qui ita olim scriptum fuisse memorat, præfixo γρ. Vulgò μέν τι.

509. καλῶς γ' ἂν ἔν. MS. Fl. καλῶς τὰ νῦν.

514. Ἑλληνίδων. MSS. B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. ἂν Ἑλλάδα. MS. A. κάθ' Ἑλλάδα.

517. δὲ. MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. τε.

520. ἔσωσα. MS. Fl. ἔσωσε.

531. ἐγώ γ'. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἐγώ δ'.

534. Σοὶ Malim σὲ ut regatur ab ἠνάγκασε.

535. λόγος. Æquè commodum foret λόγοις, hoc ferè sensu: *Et quidem subtile ratiocinium sed verbis explicari invidiosum.*

536. τόξοις ἀφύκτοις. Varietatem hanc scripturæ commemorat Scholiastes et omnes ferè MSS. Nec obstat verbum ἐκσώσαι quod genitivum postulare videtur. vid. Herc. Fur. 718. Ed. Ald. πόνων ἀφύκτων.

537. αὐτὸ. Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. αὐτὰ.

548. κάλλιον. MSS. B, D, et Ed. Lasc. βέλτιστον. MS. Fl. et Lib. P. βέλτιον.

560. ἐχθραίνων. MS. Fl. ἐχθαίρων.

571. λύει. Heſychius λύει, λυσιτέλει. Phavorinus λύει, ἀντὶ τοῦ, λυσιτέλει. Confer Sophocl. Oed. Ty. v. 324. ejuſdem Electr. v. 1008. Alceſt. v. 628. et infra hujus Fab. v. 1373. Ex Barneſio.

582. λέγω MSS. D. Fl. Lib P. et Ed. Laſc. ἔρω. Porro Ed. Laſc. ϖέρα pro ϖαρὰ.

590. ἓν γὰρ ἓν κτενεῖ σ'. MSS. A, E. Lib. P. et Ed. Laſc. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. MSS. B, D, ἓν γὰρ σ' ἐκτενεῖ. MS. Fl. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ'. Vel nihil mutandum, vel legendum:

ἓν γὰρ, ἓν κτενεῖ σ' ἔπος.

593. MSS. B, D, et Ed. Laſc. omittunt μοι et pro ὑπηρέτεις legunt ἐξυπηρέτεις. MS A, tantùm σὺ pro μοι habet. MS. Fl. καλῶς γὰρ ἓν σὺ, deinde reliqua, ut vulgò.

597. Cur ϖρὸς γῆρας? Credo, quia ætate provecti non amore, ſed ambitione, duci ſolent. Formula ϖρὸς γῆρας eſt in fragmento Danaes apud Stob. Tit. LXXI.

μὴ ϖρὸς τὸ γῆρας τὰς γάμους ϖοιεμένους.

vid. et Suidam v. ἀνδρὸς. Reiſkio placet ϖρὸς γήρυν. Sed γήρυς *famam* non ſignificat.

602. φῦσαι. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. φύναι.

606. Placet conjectura Reiſkii, legentis φαίνεσθαι et in verſu ſequenti δόκειν. Senſus eſt; *noſtin', te olim optaturam, ſapientiorem quippe factam, bona nunquam Tibi moleſta viſa fuiſſe, nec, quum fortunata eras, infelicem te putaſſe.*

615. σαυτῇ φυγῆς. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. σαυτῇ φυγῇ. MSS. B, D, et Fl. σαυτῆς φυγῇ.

620. ἀμείνονα. MS, E, ἐ μείονα, quod non deterius.

638. μήποτ'. Scholiaſtes μηδέποτ'.

639. ἐφείης. Ita MSS. A, B, D, et Lib. P. Edd. Ald. et Laſc. ἐφιῇς.

641. σέργοι. Ita MSS. A, B, et Ed. Laſc. Ed. Ald. σέργει.

647. MSS. B, D, et Lib. P. ϖροσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ut et Ed. Laſc. ſed λ geminato.

649. χρῄζειν

649. κρῖναι. Ita Edd. recent. ex Scholiaſte. Ed. Ald. κρίνει, unde Reiſkius non malè κρῖνειν. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. κρίνοι. κρῖναι forte eſt pro κατὰκρῖναι *damnare*.

652. τὸν ἀμηχανίας. Reiſkio placet ἐν ἀμηχανίαις.

654. Diſtinguendum poſt αἰῶν', et legendum οἰκτρότατον ἀχίων *habens egreſtatis ægrè tranſigendam vitam, malorum ſummum*. In Antiſtrophâ MSS. B, D δεινότατα πάθέων. quod, ſi hoc maturiùs animadverſum eſſet, in contextum recepiſſem.

662. An legendum metri gratiâ: ᾤκτισεν παθεῖσαν.

666, 7. ——— φρενῶν· ἐ-
μοί μεν φίλος ἔ ποτ' ἔσαι.

Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. κἀμοι φίλος ἔ ποτ' ἔσαι.

665. φίλυς. Ita MS. Fl. Ed. Ald. φίλοις.

671. ἐπισρωφᾷ. Ita MSS. A, E, Ed. Ald. ἐπισροφᾷ.

673. ἐσάλης. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. ut jam Barneſius ex Scholiaſte. Ed. Ald. ἰκάνεις.

684. ἀσκεῖ—πόδα. ut intelligas hoc non allegoricum modò, ſed et proprium ſenſum habuiſſe; ἀσκεῖ ποδεῶνα habet Pollux 11. ſect. 196. ἀσκῶν ποδεῶνας Herodotus II. 121.

689. Perſonarum nomina in hoc et ſequenti verſu omittunt MSS. A, B, D, et Ed. Laſc.

692. γὲ. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. δὲ.

711. τῆσδ' ἔξω χθονὸς. MSS. A, B, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. γῆς Κορινθιας.

713. καρτερεῖν. MS. D. γρ. καρδίᾳ quod fortaſſe melius.

715. ἱκεσία δὴ. MS. Fl. ἱκεσίᾳ τε.

728. ἔχει μοι. Ita MSS. B, D, E, et Ed. Laſc. Vulgò ἔχοιμι.

730. τοσόν δε. Ita Lib. P. Ed. Ald. τοσόν γε.

733. μεθῶ ποτέ. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. μεθῶ τινι.

741. μεθεῖς ἂν. Accipiendum quaſi eſſet μεθείης ἄν. Ed.

Ald. μεθεῖσαν. nec variant MSS. D, F. MS. A. μεθῆς ἂν. Lib. P. et Ed. Lasc. μεθεί᾽ αν. MS. B. μεθεῖς superscripto ἐκδοίης. μεθεῖμεν pro μεθείημεν extat Oreſt. 1139. Sic alibi σωθεῖμεν pro σωθείημεν.

742. ἀνώμοτος. Ita in MSS. B, D, vulgatæ ἐνώμοτος superscriptum eſt, quomodo et Muretus olim feliciſſimâ conjecturâ emendaverat. Var. Lect. VIII, 3. Idem ſic interpretatur; *Fido equidem tibi: cæterùm inimica mihi eſt Peliæ domus: itemque Creon.* τοῦτοις δὲ *nempe Peliæ et Creonti* ἄγουσιν ἔμε ἐκ γαίης *ſi venerint, cupientes me a finibus tuis abducere* ἐ μεθῆς ἂν *tu id non permittes, neque me iis trades, ſiquidem jurejurando fidem mihi tuum obligaveris. At ſi nudis tantùm ſermonibus mecum conveneris* (hoc enim eſt, λόγοις δὲ συμβὰς) *neque deos teſtes adhibueris: tum te fortaſſis amicè cum illis geres.* Hactenus rectè Vir Doctiſſimus: in ſequentibus aberravit, ut mox videbimus.

743. καὐπικηρυκεύμασιν ἐκ ἂν πίθοιο. Interpretatur Muretus l. c. *neque ſtabis iis, quæ inter nos conventa erunt.* Sed ἐπικηρυκεύματα non ſunt *conventa*, ſed *petitiones per Præconem* cujuſmodi duas exhibet Euripides: unam Thebanorum Supplic. v. 399. alteram Argivorum Heraclid. v. 135. Dixit igitur Medea *et præconum poſtulationibus facilè obtemperabis.* Ejicienda enim negativa ἐκ, quæ mentem ejus obſcuravit, et legendum:

———καὐπικηρυκεύμασιν
ὠκ᾽ ἂν πίθοιο.

ὠκ᾽ i. e. ὠκὰ quod pro ὠκέως non uno loco apud Homerum invenias.

746. ἐν λόγοις. Pariſienſ. omnes, Flor. et Ed. Lasc. ὧν γῦναι. Utcunque hìc legatur (parùm enim refert) reponendum certè ἔδειξας ſententiâ poſtulante pro ἔλεξας.

748. ἀσφαλέστερα. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀσφαλέσταλα.

750. τὸ σόν τ᾽. Ita MSS. A, B, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. τὸ σόν δ᾽.

751. πατέρα θ᾽ ἥλιον πατρὸς. MSS. B. D. et Lib. P. aliam lectionem memorant ἡλίῳ θ᾽ ἁγνὸν σεβὰς (puto pro σελὰς). Ea ſi ab auctore eſt, pertinet ad v. 757. Hìc enim locum habere non poteſt, propter vocem τῦμῳ.

756. ζῶν.

756. ζῶν. MS. A. γῆς ut et Lib. P. ſuberſcripto tamen ζῶν. Utrumque habet MS. E.

763. ἃ βέλομαι. Ita MS. B, D, E, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Nec aliter legit, Barneſio indicante, Heſychius in A. Similem conſtructionem vide Phœniſſ. v. 1709. Ed. Ald. ἂν βέλομαι.

771. καλλίνικοι. Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. καλλινίκαι quod mutavi propter ſimilem terminationem vocis φίλαι.

782 ἔχειν. Pariſienſ. omn. et Fl. cum Edd. Laſc. et Ald. ἔχει. Editoribus igitur debetur ἔχειν. Retinui tamen, proximo verſu ita poſtulante, niſi eum quoque delere aliquis malit cum Fl.

784. ἐγνωσμένα. Ita MSS. A, B, Cott. Fl. et Ed. Laſc. Vulgò εἰργασμένα.

786. Ed. Ald. πολεμίως, quod poſtea, neſcio quâ auctoritate, in πολεμίων mutatum eſt. πολεμίας quod dedi eſt in Lib. P. et Ed. Laſc.

790. Hunc et ſequentem verſum eo quem dedi ordine in MSo A inveni. In vulgatis præcedit verſus νύμφῃ φέροντας.

Ibid. πλόκον. MS. A. στέφος. MS. Fl. πλόκαμον.

795. ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον. Excidit hic verſus ex Pauli Stephani editione, unde et in Barneſianâ quoque omiſſus eſt.

804. In MSS. B, D, ἀποστροφὴ γρ. ἀπαλλαγὴ.

807. τίσει. Lib. P. δώσει.

816. ἐκοίνωσας. MS. Fl. ἐκοινώσω.

821. σὸν σπέρμα. MSS A, B, D, et Ed. Laſc. σῷ παῖδε quod fortaſſe verum. MS. et Fl. Lib. P. σὺς παῖδας.

834. λαμπροτάτῳ—αἰθέρος. Idem obſervat Ariſtides in Panathenaico.

839. ξανθὰν. Ex hac voce colligitur Ἁρμονίαν nomen proprium eſſe.

ibid. φυτεῦσαι ab Interprete per *plantaſſe* redditur. Sed nemo Veterum φυτεῦσαι τινα alio quàm *gignendi* ſenſu dixit. Legendum fortaſſe χορεῦσαι, *choris initiare* quod hìc valet *educare*.

educare. Sic Herc. Fur. v. 688. Μήσας αἱ μ' ἐχορεῦσαν. Eâdem Analogia eſt verbi διασεύω Ion. v. 564.

840. Καλλινάου. Lege ob metrum Τῦ καλλινάυ ut habet Scholiaſtes Penultimam enim corripit καλλίναος ut ζωῆς Hecub 1108. δηώσας Heraclid. 998.

853. πόλις. Legendum πόρος *liquor*, ſive *latex*. Sic πόροι ἁλιῤῥοθοι. Soph. Ajac. v. 415. πόρος Δίρκαιος. Phœniſſ. v. 758. Pollui autem tranſitu impiorum credebantur fluvii. vid. Herc Fur. v. 1300. MSS. A, B, D, ἢ φίλων, ἢ πόλιν. nec aliter Fl.

853. πόμπιμον. MSS. A, B, Fl. et Scholiaſtes πόμπιμος. Legendum putem ποινιμος, *ultrix, vindex amicorum.* Non diffiteor me ποινιμος hoc ſenſu nuſpiam adhuc inveniſſe. Sed ut dicitur aliquis τίμωρος eſſe cùm ejus cujus cauſam, tùm ejus cujus punitionem ſuſcipit, idemque apud Latinos in vocibus *ultor* et *vindex* obtinet, non video cur ποινιμος cognatarum vocum naturam non ſequatur.

855. μέτ' ἄλλων. Interpretatur Barneſius μέθ' ἡμῶν, quod nec patiuntur verba, nec, ſi pati poſſent, probabilem ſententiam efficerent. Brodæus et poſt eum Heathius μεταλλῶν unâ voce legunt a μεταλλάω *perpendo.* Nec obſtat μεταλλῶν maſculino genere dici, non μεταλλῶσα fœminino. Maſculinum enim adjectivum cum ſubſtantivo fœminino a Poetis conjungi pluribus exemplis oſtendit Heathius, quibus addi poſſent duo inſignia ex Nicandri Theriacis. Quanquam verò hâc in parte non laboret emendatio, tamen ut Euripidi imputem vocem otioſam et ſuperfluam μεταλλῶν non facilè adducor. Lego:

τὰν ἐχ ὁσίαν κατ' ἄλλων;

i. e. *minimè puram erga alios:* Significans, puto, Æeten et Peliam. ὅσια κατ' ἄλλων, ut, ὅσιος εἰς ἐμέ. Heraclid. v. 721.

858. MSS. A, B, D, ordine inverſo πάντως πάντες.

860. MSS. A, E, Fl. et Ld. Laſc. τέκνα μή.

861. MSS. A, B, Fl. et Scholiaſtes πόθεν pro πῶς δέ.

Ibid. ἢ φρενὸς ἦ. Hæ voces, quæ cum reliquâ Periodo nullo modo conſtrui poſſunt, ſupplementum videntur eſſe correctoris

correctoris aut librarii, verâ lectione priùs casu aliquo deletâ. Legendum, ipsâ monstrante sententiâ ;

πῶς δὲ θράσος ἐνθεμένα———

Constructio est : πῶς δὲ ἐνθεμένα θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε, τέκνων σέθεν λήψη, δεινὰν τολμὰν προσαγυσα ; τόλμαν in postremâ hâc clausulâ interpretor *facinus* τὸ τόλμημα, non, quod plerumque significat, *audaciam*. ἐνθεμένα confirmare videtur Scholion adjectum : τίς σε ὃ τῶν πάντων πεισας [λόγισμος] τοσὸνδε θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψύχῃ. κ. τ. λ. Nec dubitarem ita legisse Scholiographum, nisi paullò confusior esse annotatio. ἐνθεμένη φρεσὶ θάρσος habet Q. Calaber Lib. I.

865. ὄμμαΐα. MS. B, ὄμμα.

867. σχήσεις. MS. Fl. σχήσαις. Ed. Lasc. σχήσειν.

ibid. φόνον. MS. A. φόνε. Scholiastes interpretatur per αἵματι : unde conjecerim eum legisse φόνῳ. Forte verum fuerit ;

φόνῳ ἃ δυνάσῃ
παίδων ἱκετῶν πιτνόντων
τεῦξαι χέρα———

Ibid. δυνάσῃ. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. δυνήσῃ.

869. φοίνιον præcedente φόνε valdè invenustum est. Ed. Lasc. τεύξαι χέρα φοινίαν. Versu sequenti abest ἐν a MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Duplici modo emendari potest locus : legendo utique,

τέγξαι χέρα ποίνιμον,
κἂν τλάμονι θυμῷ.

Vel si malis ;

τέγξαι χέρα φοινίῳ
παιλλάμονι θυμῷ.

τλάμων hìc valet *crudelis* ut Soph. Philoct. v. 375.

872. τῆδ' ἴτ'. Ita MSS. A, Fl. cum Ed. Lasc. Vulgò τῇδε γ'.

887. ἐννοηθεῖσ'. MS. El et Lib. P. ἐννοήσασ'.

829. ξυμπεραίνειν. Lib. P. ξυγγάμειν σοι et in versu sequenti εὐφραίνειν pro ἥδεσθαι.

896. ἀϊλιτεύνειν.

896. ἀντιτίνειν. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris. Barnesius ἀντιτίνειν, quod penultimam corripit vid. Oreſt. v. 109.

906. ἔτω καὶ. Forte ἔτω δαὶ.

914. ὀργὰς ποιεῖσθαι. Eadem locutio Oreſt. v. 1663.

915. παρεμπολῶντι γ'. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. παρεμπολῶντος, quod ſi verum, legendum in fine verſûs πόσεως.

920. σωτηρίαν. MSS. A. B, D, Fl. et Lib. P. προμηθίαν. Ed. Laſc. προμυθίαν.

931. τῶνδ' ἐγὼ θήσω. Ed. Laſc. τῶνδε θήσομαι. MSS. B, D, et Fl. τῶιδε νῦν θήσομαι.

934. τί δῆτα λίαν. MSS. B, D, Cott. Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. τί δὴ τάλαινα. Deinde Fl. et Lib. P. σοῖς pro τοῖσδ'. λίαν cur mutetur nulla ratio eſt: primam enim non rarò apud Homerum producit.

935. ἐξηύχω. Ita optimè Barneſius, Ed. Ald. ἐξηύχων.

938. MS. A. μνησθήσομαι γρ. μεμνήσομαι.

954. ςίφος. MSS. B, D, et Fl. πλόκον.

969. Reſpicit, Barneſio judice, verſum citatum a Platone p. 612 Ed. Ficin.

δῶρα θεὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

974. πλουσίους. Ita MS. Fl. et Lib. P. hic tamen ſuperſcripto πλησίους ut eſt in Aldinâ et vulgatis.

978 ἐκείνην. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. ut rectè Æm. Portus emendaverat. Ed. Ald. ἐκείνης.

986, 7. ——τὸν ἀΐδα κόσμον
τ', αὗτα ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Ita, ne literâ quidem mutatâ, emendo. Vulgò τὸν ἀΐδα κόσμον, ταῦτα (*hæc*) ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

988. πέπλω. MS. Fl. et Scholiaſtes πέπλων.

991. ἕρκος, *rete*. Hom. Odyſſ. χ. 469. Æſchyl. Agam. v. 1620. Ariſtoph. Av. v. 528. Soph. Ajac. v. 60. Heſychius ἕρκεσι, δικτύοις. Σοφόκλης Ἀθάμαντι δευτέρῳ.

998. Dix-

998. Dixerat Jaſon v. 562. ſe ideo Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medeâ genitis lautioris vitæ ſubſidia compararet. Id igitur conſilium quia ipſis in exitium verſurum erat meritò hìc exclamat Chorus: *at tu neſcius Pueris exitiales facultates paras.* βιότην *opes, facultates,* ut βιότου v. 1110 et v. 1116.

1011. Verſum hunc cum ſequenti, ut ab hiſtrionibus interpolatos, delendos cenſet Valckenaerius apud Pierſonum. Veriſim. p. 59. Occurrunt certè ſuprà v. 923. nullâ ferè diſcrepantiâ. Quamobrem de hoc quidem planiſſimè aſſentior, de ſequenti, qui tamen retineri poteſt, non valdè repugno.

1022. κρατεῖς τοι. Poſſet hoc utcunque explicari. Sed priùs videndum quomodo ſe habeat Medeæ reſponſio;

ἄλλης κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

κατάξω hic eſt *ad inferos deducam,* quo etiam ſenſu de Mercurio apud Pindarum uſurpatur;

βρότεα σώματα κατάγει
κοίλαι πρὸς ἀγυίαν
θνασκόντων———

Alius porrò vocis κατάγειν ſenſus eſt, Thucydidi Hiſtoricique ferè omnibus frequentatus, juxta quem exules in patriam reducti, κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel etiam ſimpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex præcedenti verſu derivatum eſſe κατάξω, indicat vox ἄλλης. Conſideretur modò locus Iphigeniæ, in quo ὀλεῖ venuſte repetitur: v. 661, 2.

Ἰφ. ὀλοῖντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενελέῳ κακά.
Ἀγ. ἄλλης ὀλεῖ πρόσθεν, ἃ με διολέσαντ' ἔχει.

Hinc eluceſcit vera hujus loci emendatio:

Παι. θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. ἄλλης κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

1034. ἀγῆλαι. Explicatur in MSo B per θεάσασθαι. In MSo autem A, vaccum relinquitur poſt hunc verſum ſpatium, quantum unius verſiculi capax eſſet.

1042. Interpungendum minimâ diſtinctione poſt hunc verſum et plenâ poſt ſequentem.

1051. χαιρέτα. MSS. Cott. et Fl. ἰρρέτω.

1055. MS. D. γρ. παύομαι βελευμάτων. Scholiaſtes γρ. παύτομαι βελευμάτων.

1061. θύμασι. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. δώμασι. Malo nihilominus vulgatam.

1062. διαφθερῶ. *Non corrumpam dextram meam miſericordiâ.* de hoc uſu vocis διαφθείρειν confer v. 349. Platon. Phædon. ſect. 66. Plut. Op. Mor. 886. Nec aliter cepere Veteres Critici, quorum unus in MSo A, διαφθερῶ per μαλάκισῶ, alius verò in MSS B, D. per ἀμβλυνῶ, exponit. χεῖρα præſtat ſimpliciter *manum* interpretari (vid. ſuprà v. 826.) quàm pro ὁρμὴν accipere, ut facit is, quem ultimo loco memoravi, Gloſſographus. Legi etiam poſſet διαφθρεῖ. Seneca Herc. Oet. 435. *Dum fervet manus.*

1070. Hunc et ſequentem verſum, qui infrà commodiùs leguntur, v. 1249, 50. deleri jubet Pierſonus Veriſim. p. 59. cui facilè aſſentior.

1072. πίπραλαι. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. πίπρωλαι.

1078. ἀσπάσασθαι. Ita MSS. A, B, D, E. Vulgò malè ἀσπασασθε.

1086. τολμήσω. MS. E, et Ed. Laſc. δρᾶν μέλλω ut multis in locis a Veteribus citatur. Vide Gataker. Adverſar. Miſcellan. p. 114.

1091. ἢ χρὴ. Ita optimè MS. A. Cæteri, ut vulgò, εἰ χρὴ.

1095. παῦρον δῆ. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. παῦρον δὲ δὴ, unde legendum ſuſpicor παῦρον τόδε δὴ, et in fine verûs πολλαῖς. Alioqui non conſtat nexus qui debet eſſe Adapæſtorum.

1110. βίοτον Ϟ. Ita rectè MS. E, et Ed. Laſc. Vulgò deeſt Ϟ.

1116. καί τοι. MS. Fl. καὶ δὴ, quod fortaſſe melius.

1128. πνεῦμα τ'. Malim, quia copula hoc in loco invenuſta eſt, πνεῦμα γ'.

1129. δείκνυσι δ' ὡς. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. δείκνυσιν ὡς.

1132. Quid

1132. Quid ſibi velit λιπεῖσα non video. Forſan αἰτεῖσα *petens*. Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN.

1139. ἠκισμένη. MSS. A, B, Fl. et Ed. Laſc. ἠκισμένην. Sed præſtat alterum ut ſit paſſivum pro activo. Sic ἥρμενοι Soph. Electr. 54. πεποιήμαι Platon. Phædon. ſect. 64. Pro ἐσται MSS. A, et Fl. οἰκίαν.

1169. τε θεῖσα. Ita Pariſienſ. omn. Fl, et Ed. Laſc. ut jam Barneſius. Ed. Ald. τιθεῖσα.

Ibid. βοτρύχοις. Lib. P. βοτρόχοις.

1171. προσγελῶσα. Commemoratur a Scholiaſte alia lectio, nempe προσβλέπουσα.

1175. τένοντ' ἐς ὀρθόν. Interpres: *Cervicem ad erectam.* Heſychius: τένων, τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Gloſſæ: τένων, *cervix*. vid. et Polluc. Lib. II. ſect. 134. Antipater Antholog. p. 2. ταύρου βαθὺν τένοντα. Philippus ibid. p. 306. ἄπαιρε μοῦ τένοντος, ὦ γεώπονε, λέπαδνα. Adde Alcæum Anthol. p. 49 Apollonium Smyrnæum p. 337.

1181. Πανὸς ὀργὰς. Confer Hippolyt. v. 142.

1182. διὰ στόμα. Ita MS. Fl. Vulgò κατὰ στόμα.

1190. Locus difficilis, cujus ſenſum non niſi conjecturâ aſſequi licet. Et mihi quidem, conferenti Electr. v. 824. veriſimile fit, tempus, quod curſores in Stadio emetiendo conſumere ſolent, tanquam menſuram temporis hìc adhibitum eſſe. Videndum jam, an verba Auctoris huic Interpretationi conveniant. Primò, ἔκπλεθρον malè lenem appictum habet: eſt enim ab ἔκπλεθρος i. e. ἑξάπλεθρος *ſex plethrorum*, ut luculenter oſtendit Tyrwhittus ad Electr. v. 883. κῶλον ambigui ſenſûs eſt: ſignificare enim poteſt vel crus hominis. vel crus Diauli ut apud Æſchylum Agam. v. 352.

κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.

Jam ſi verſus ex poſtremâ hàc notione emendari poſſet non improbarem. Sed mihi hanc rationem tentanti hactenus non ſucceſſit. Quare nihil melius video, quàm ut κῶλον alterâ notione accipiatur, locus autem ſic conſtituatur:

ἤδη δ' ἀνείκως κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο.

Jam verò cursor, qui admisso passu cucurrerit (ἀνείκως κῶλον) *stadii* (ἐκπλέθρου δρόμου) *terminos attigisset.* ἀνεὶς eodem sensu extat Soph. Electr. v. 723. vid. et Suid. v. ἄνειλες ubi interpretari videtur Herc. Fur. v. 122. Xenophon. Ἑλληνίκων β. τὰς μὲν ἱππέας ἐλαύνειν ἐς αὐτὰς ἀνείλας.

1197. λεπτοὶ. MS. Fl. λευκοὶ.

1198. λευκὴν. MSS. A, Fl. et Lib. P. λεπτὴν.

1203. τόσον δ'. MS. A, τόσως τ'. MS. B, et Ed. Lasc. τόσον τ'. MSS. E, Fl. et Lib. P. τόσως.

1204. ἐπ'. MSS. A, B, E, ἐς.

1210. γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. MS. E, et Ed. Lasc. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. Ed. Ald. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις.

1225. ἀντελάζετ'. Scholiastes ἀντελάζυτ'.

1226. ἐσπάρασσ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἐσπάρασ', quod deinde in ἐσπάραξ' mutatum est.

1227. ἀπέσχη. *desiit*: quo sensu citatur ex Synesio ἀπέσχη τῇ διαναυμαχήσαι. Valckenaerius emendat ἀπέσβη. Diatrib. c. 6.

1230. ποθεινὴ δακρύοισι quid sit, non intelligo, ideoque suspicor legendum ποθεινὴ δυσὶ ὄσσοις *optabilis inimicis.*

1231. λόγῳ. Fortè κλόνῳ *tumultûs.*

1232. γνώσῃ. Tradit Scholiastes olim scriptum fuisse γλώσσῃ, unde non absurdè conjicias:

λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφὴ.

hoc enim optimum pœnæ effugium est.

1242. συμφορὰν. MSS. A, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. συμφορὰς.

1256. ὡς φίλταθ'. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὦ φίλταθ'.

1260. Parum sibi invicem conveniunt Strophes et Antistrophes initium, quæ sic constituenda puto:

Στροφὴ.

Στροφὴ.

Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς
ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ'
ἴδετε τὰν ὀλομέναν
γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τεκνοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ——

Ἀντιστροφὴ.

μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
μάταν ἄρα γένος φίλιον
ἔτεκες, ὦ Κυανεᾶν
λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν·
δείλαιον τί σοι φρενῶν——

Hæc partim confirmant MSS. partim secùs, ut mox videbimus.

1261. κατίδετ'. Vulgò κατείδετε pro quo MSS. A, E, κατίδετε. Scholiastes etiam per vocem modi imperativi explicat.

1262. ἴδετε ex conjecturâ dedi pro vulgato εἴδετε: quod quidem omittunt MSS. A, B, D et Ed. Lasc.

1267. αἷμα. MS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. αἵματι. Cæterùm, ut versus ἀντιστοίχῳ conveniat, legendum puto:

αἷμα φθίνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.

1270. Medeam ἐριννὺν vocari feras fortasse, quando Io οἶστρος audit Iphigen. Taur. 395. Sed, cum Epitheton τάλαιναν addat, minùs acerbo nomine eam appellasse credideris. Lego:

τάλαιναν τ' ἔριννύσ' ὑπ' ἀλάστορον.

ἀλάστορον a recto ἀλάστορος. Soph. Antig. 985. ἀλαστόροις. Sic διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυς et μάρτυρος, casu recto omnia.

1271. Vulgò τῶν τέκνων. Sed τῶν omittunt MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc.

1272. Vulgò hìc καὶ μάταν γένος. Ed. Lasc. et Lib. P. καὶ omittunt, nihil præterea mutantes. MSS. A, B, D, Fl. habent

habent ἄρα μάταν γένος: unde ordine propter metrum inverso feci μάταν ἄρα γένος.

Ibid. ἐτέκες. Ita MSS, A, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò τέκες.

1276. δειλαία, τι. Lego, sublatâ interrogationis notâ, δείλαιον τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvat autem metrum non minùs quàm sensum hæc emendatio.

1279. Emendandum putem:

χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'
ἐπιτεῖναι αὐτοφόνταισι ξύνοι-
κα θεόθεν πίλνᾶντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Piacula enim domistica potenter intendunt hominibus (χαλεπὰ ἐπιτεῖναι εἶσι) *luctus, qui divinitùs in homicidarum domos incidere solent, et cum iis habitare.* Pro ξύνοιδα Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ξύνῳδα quod a Scholiaste etiam commemoratur.

1286. ἀρῆξαι. Scholiastes ἀρήξειν, fortè pro ἀρήγειν.

1293. Posterius μίαν omittit MS. A.

1294. γυναῖκα φίλοις. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. γυναῖκ' ἐν φίλοις. MSS. A, B, D, γυναῖκων φιλοις. MS. Fl. γυναῖκων ἐν φίλοις.

ibid. χέρα προσβαλεῖν. MS. A, χέρα βαλεῖν. MS. Fl. χεῖρα βαλεῖν. Si versus Iambicus est, legendum:

γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις.

1295. Variè narratur Inûs Historia. Sed hoc loco Poeta eam sequi videtur quæ est apud Apollodorum Libro 3. cap. 4.

1296. ἄλη. Interpretor: παραφροσύνη *errore mentis.* Exemplum, quanquam ex Græco recentiore, vide apud Suidam in voce. confer etiam Nicand. Alexpiharm. v. 84.

1298. δυσσεβεῖ. Legendum videtur δυσσεβῆ, quod cum φόδα construendum est. Sic Æschyl. Agam. v. 916.

τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλίᾳ πορθήτορα.

1306. τοῖσδέ γ'. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. Vulgò τοῖσιν unde Canterus τοίσιδ'.

1307. χὼν.

1307. νὺν. Ita rectè Barneſius. Ed. Ald. et MSS. νὶν.

1313. κακῶς. MS. Fl. χθονὸς γε. κακῶς.

1314. ἐκσῶσαι. Ed. Laſc. et plerique MSS. ἐκσώσαν.

1320. Neſcio an præſtet Scholiaſtæ lectio:

παῖδες σίθεν τεθνᾶσι ματρῴᾳ χερὶ.

1327. τίσωμαι δίκην. MSS. A, B, D, Fl. τίσομαι φόνῳ.

1362. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα. Ita MSS. B, D, Fl. Confer Æſchyl. Agam. v. 925. MS. A, μακρὰν δ' ἂν ἐξέτεινα. Vulgò ἢ μακρ' ἂν ἐξέτεινα.

1366. διάξειν. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. ut jam Barneſius dedit. Ed. Ald. διάγειν.

1370. πίδον. In MSo A ſuperſcribitur, ut interpretamentum, σπήλαιον. Legerat Grammaticus σπίος, non πίδον. Vid. Heſychium in voce. Nihilominus legendum puto πόρον. Sic fretum Siculum Lycophroni p. 105. πόρος τυρσήνικος vocatur, iterumque p. 167. πόρος τύρσηνος. Simile mendum vide Herc. Fur. v. 80.

1371. μὴ 'γγελᾷς. MS. A, μὴ γελᾷς quod melius.

1378. σφε κ' ἠξίωσας. MSS. A, D, et Ed. Laſc. σφε γ' ἠξίωσας.

1386. ῥᾴδιοι δ'. Ita MSS. A, B, D, E, Fl. et Ed. Laſc. Vulgò ῥᾴδιοι γ'.

1393. προσάψομεν. Ita MSS. A, B, D. Vulgò προσάψομαι.

1409. σέ γι πημαίνουσ'. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Vulgò πημαίνουσα σε.

1415. ἔπος. Ita MSS. B, D. MS. A, δ' ἔπος. Vulgò λόγος quæ minùs Poetica vox eſt.

1420. τάδε καὶ θρηνῶ. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. καὶ omittit.

1422. τέκνα κτείνασ'. MSS. A, B, D, τέκν' ἀποκτείνασ'.

1425. πρὸς σῦ φθιμένης. Legendum metri gratiâ ἐκ σῦ φθιμένης.

MSS.

MSS. B, D, in fine addunt πρὸς διαφόρα ἀντίγραφα Δίονυσίου ὀλεσχερὲς, καὶ τίνα τῶν Διδύμου.

SUPPLEMENTUM.

45. Parum firmum eſt exemplum ex Pindari Nem. III. allatum. Ibi enim τὸ καλλίνικον pro nominativo potiùs quàm accuſativo habendum eſt.

87. Periclitabor tamen in loco penè deſperato conjecturam. An legendum;

Οὐ μὴν δικαίας οἵδε Κύπριδος χάριν.

Non tamen gratus eſt (Pater) *ob pudicum conjugium*, i. e. ob pudicitiam Medeæ conjugis.

171. Schol. in Pind. Olymp. VI. Antiſtr. 3. εὔχοιλο, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τῆς πρὸς θεὸς εὐχῆς διαβεβαίουντο. iterumque; εὔχοντο, ἤγουν ἠρυθρίλο μετὰ κατάρων.

176. αὐδαθέντων. Superfluum mihi et ſubfrigidum videtur. An legendum αὐδαέντων. Heſychius: Αὐδηέντων, τῶν λόγων, quem tamen locum pro corrupto habent Viri Eruditi.

213. Tzetzes: παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον, ἤτοι τὴν τοῦ ξενοῦ ΚΛΕΙΔΑ, λέγων αὐτὰς. In Lycophr. 1285.

219. Parum nunc firma mihi videtur interpretatio quam in Notis dedi. Medea, ut Choro morem gereret, foràs prodiens, conſilium hoc ſuum tuetur infamiâ, quam alii ex deſidiâ ſibi conſciverint, commemorandâ. *Novi*, inquit, *multos mortalium alios ob facinora egregia* (ἐργμάτων ἀπὸ) *alios verò ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavo pede et ſocordiâ* (ῥαθυμίας) *infamiam conſecuti ſunt.* Depingit utique Medea, quid Euripidis tempore acciderit iis, qui Athenis in liberâ civitate agentes a populi conſuetudine ſe ſemoverint: ἐργμάτων nomine *facinora illuſtria* deſignare potuit Euripides, præeunte Homero in voce ἔργων. Iliad. ι. 443. θύραια Syneſio quoque ſunt externa. Sic ἀγαθῶν——τῶν τε εἴσω καὶ τῶν θυραίων p. 71. Ed. R. Steph. iterumque τῶν περὶ σῶμα τε καὶ θυραίων ἀγαθῶν εἶναι δοκούντων p. 110. οἵτ' i. e. οἵ τε pro οἵ *qui*, ut paſſim apud Homerum. Sic enim locum reformaverim:

——οἵδε

——οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν
Σεμνὰς γεγῶτας, τὰς μὲν ἐργμάτων ἀπὸ,
Τὰς δ' ἐν θυραίοις, οἵ τ' ἀφ' ἡσύχου πόδὸς
Δόσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίας.

283. Scholiaſtes in Aves Ariſtoph. ſub initium: αἱ νῆες ἐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. Catullus IV. 20.

——*ſive utrumque Jupiter*
Simul ſecundus incidiſſe in Pedem.

288. τῆδε δείματος i. e. ἐς τόδε τὸ δεῖμα. Sic Heſiod. Op. et D. 179.

——προφέρει μὲν ὁδὸν, προφέρει δὲ καὶ ἔργον.

i. e. προφέρει εἰς ὁδὸν, καὶ εἰς ἔργον. Thucydides quoque: τῷ πολέμῳ καλῶς——ἐδόκει——καθίσασθαι III. 92. iterumque in eodem capite τῆς τε ἐπὶ Θράκης παρόδου χρησίμως ἔξειν.

204. Cicero in Verrem: *Erat apud Heium ſacrarium in ædibus.* IV. c. 2. Vide et D. Lambinum ad Horat. Lib. I. Od. 30.

529. ἄκροισι λαίφεσι κρασπέδοις. Ad hunc locum illuſtrandum aliquid fortaſſe conferet Pindari Scholiaſtes in Nem. V. Epod. 3. ubi ſic Poeta:

——ἀνὰ δ' ἱσία τείνον
Πρὸς ζυγὸν κάρχασίῳ.

Scholiaſtes: κάρχησιον, τὸ ἀνώτατον τῆς κεραίας. τούτῳ τὸ ἱσίον προσαναλείνουσιν, ὅταν θέλωσι ἀψιλεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι, ἐριοδρομοῦντες.

649. κρῖναν *damnandi* ſenſu, præterquam in Sacris Scriptoribus, vix puto extare. Euripides certè contrario ſenſu adhibet Rheſ. 657. Quamobrem viderit Lector annon hîc pro κρῖναι reponendum ſit ῥῖψαι *abjicere, repudiare.*

837. Commemorantur a Pauſaniâ Muſæ Iliſſiades, quibus Harmoniæ educandæ curam fortè detulit Mythologia. Sic Sibyllam ὑπὸ τῶν Μύσων τραφεῖσαν habet Clem. Alex. p. 304. Ed. Par.

1230. Non diſpliceret, ποθεινὴ βασκάνοισι συμφορά.

1269. Syneſius: p. 74. τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παραμυθεῖσθαι.

1367. Pro προθεὶς MS. Flor. προσθεὶς, quod vulgatæ anteponit Valckenaerius V. Cl. ad Phœniſſ. 595.

1394. Tradit auctor Scholii in v. 9. conſentiente ferè Æliano Var. Hiſt. c. 21. veterem famam fuiſſe, Euripidem pretio a Corinthiis inductum in Medeam tranſtuliſſe liberorum ejus cædem, quam reverà non ipſa, ſed Corinthii patraſſent. Cum hâc famâ meliùs ſanè quàm cum fabulæ œconomiâ conveniunt hi verſus:

——γῆ δὲ τῇδε Σισύφῳ
Σεμνὴν ἑορτὴν, καὶ τέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῆδε δυσσεβὲς φόνου.

Cur enim Corinthiis hanc legem poneret, ἀντὶ τῆδε φόνου, cujus ipſi inſontes erant? Quid quod προσάψομεν multò aptiùs Θεῷ ἀπὸ μηχανῆς, quàm quidem Medeæ conveniret? Oritur enim ſuſpicio, Tragœdiam hanc diversâ Oeconomiâ ad Euripide primùm ſcriptam fuiſſe; hoſce autem verſus ex priori ἐκδόσει per Auctoris incuriam remanſiſſe. Tale aliquid in mentem venerat Seni Immortali, Tib. Hemſterhuſio, cujus notam vide ad Heſychium v. Ἀπαιώνιστον, ubi teſtatur complura loca, ex Medeâ citata, ibi non legi. Ejus generis unum tantùm notavi ſc. ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον conſervatum a Scholiaſtâ Ariſtophanis p. 266. Confer tamen ipſum Ariſtoph. Pace 1013.

NOTÆ

NOTÆ et ANIMADVERSIONES Cl. RICH. PHIL. BRUNCK. ARGENTORATENSIS In EURIPIDIS MEDEAM.

V. 4. MAllem μήτ' ἐρετμῶσαι.

11. Legitu vulgò ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα; absque ullo sensu. Omnino scribendum πολίτας. Constructio est: ἀνδάνουσα μὲν πολίτας, ὧν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ. Id est, ἐν τῇ φυγῇ, seu φυγὰς ὅσα. ἀνδάνω cum quarto casu constructum adnotatum ad Or. 1633. Diversimodè ab eruditis tentatus hic locus, irrito conamine: plerisque fraudi fuit vox φυγῇ perperam ad ἀνδάνουσα relata, quum verbo ἀφίκετο jungi debeat. ἀφίκετο φυγῇ, ut infra 954 ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ.

14. γίγνεται. Ubicunque in hoc dramate occurrunt verba γίγνομαι et γιγνώσκω, semper cum duplici γ scripta sunt, quæ procul dubio genuina et antiquior scriptura est. Quum fabulam hanc, Phœnissas et Hippolytum ad membranas Regias conferrem, memini observare in iis verba ista unico γ ferè perpetuò scripta esse, ita ut atramento parsisse videatur librarius, ut ait Eustathius ad Homerum p. 1722. ubi ex Heraclide horum verborum orthographiam adstruit. Revocanda hæc ubique in accuratâ Tragicorum editione, quod et me plus semel neglexisse pœnitet.

18. Ἰάσων. Sic Membr. et Editiones Florentina et Aldina. Recentiorum Ἰήσων mendosum est.

21. ἀναναλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν μεγίστην. Scripturam hanc meritò præferebat amicus Musgravii, quam in membranis nostris reperisset Vir clarissimus, si eas inspexisset. δεξιᾶς perspicuè exhibent περισπωμένως, absque commate: distinctiones in illo codice satis accuratè observatæ. Eædem mox

v. 24. ἀλγηδόσι habent, licet ἀλγηδόνι ex iis enotaverit quĩ codicem contulit. Hominis illius operas intercedente pretio ſi conduxit doctiſſimus Britannus, bonâ nummorum parte fraudatus fuit.

37. μή τι βυλεύσῃ νέον. Janus Laſcaris edidit κακὸν, ut procul dubio ſcriptum reperit in ſuo codice, ſed e gloſſemate. Vide Markland ad Suppl. 1032.

39. ἐγῴδα, una voce ſic ſcriptum in membr. et excuſum in Florent. editione, ut apud noſtrum vulgò Phœniſſ. 728. et ſcribendum etiam in Soph. Oed. Col. 453. Vide H. Stephani *Tractatum de Orthographia*, nobis ad Or. 617. laudatum. δειμαίνω τέ νιν. Sic membr. et Florent. Editio, non δέ.

40. Vulgò poſt hunc verſum perquam abſurdè huc retractus legitur verſus 384. quem ſemel tantùm ſuo loco poſuit Poëta. Spurios et manifeſtò adititios verſus, ne uncis quidem incluſos, textus noſter exhibebit, quem ita emendatum eſſe cupimus, ut ſani judicii lectorem perpauca in eo morentur aut offendant. Tales ineptias, ſatis erit in notis monuiſſe, ceteras editiones hucuſque retinuiſſe.

56. οι eliditur in μοὶ, σοὶ, τοι. Soph. Trachin. 736.

ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην.

id eſt σοὶ——ibid. 1203.

εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.

Noſter, Androm. 427. Iphig. A. 819.

Μυρμιδόνας ἴσχων, οἵ, μ' ἀεὶ προσκείμενοι.
λέγεσ' Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν;

Plura exempla proferre in re certiſſimâ inutile eſt, quam in dubium vocaviſſe miror Marklandum ad Suppl. 327. et 786. et ad Iphig. A. 491. ubi eadem, quæ hîc, conſtructio. Exemplum e Sophocle citavi ad Leonidæ Tar. Epigr. LVIII. At etſi in hoc verſu μοι ὑπῆλθε ſit; in ſequenti tamen ſcribere potuit Poëta μολεῖσαν δεῦρο, quod, Muſgravio e duobus codicibus enotatum, genuinum eſſe reor.

60. ζηλῶ σε. Formulam *negandi bene ominatam* illuſtrat Valcke-

Valckenaerius ad Phœniſſ. 406. ubi tamen εὖ πράσσει non eo ſenſu, quo doctiſſimus enarrator, ceperim. Quin cum eo ſentiam, facit ſequens particula δὲ, pro γὰρ ibi poſita. Eam ille abeſſe mallet, quam ſuæ interpretationi non favere animadvertit.

67. ὃ δοκῶν κλύειν. *Simulans me non audire.* De hâc poteſtate verbi δοκεῖν vide Valckenaerium ad Hippol. 462. Æſchyl. Prom. 385.

κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Utiliſſimum eſt rectè ſapientem ſe ſapere diſſimulare.

81. καὶ σίγα λόγον. Sic membr. et Florentina editio. In Aldino λόγες.

87. Hic verſus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, ſed liturâ: ſpurius eſt et additicius. Sive Euripidis ſit ex alio dramate, ſive alius auctoris, in textum illatus eſt ex ora libri, cui adlitus fuerat a diligenti quodam Poetarum lectore, qui mos erat illius ævi, quo ſcripti ſunt vetuſtiſſimi qui nunc extant codices. Profectò abſque eo verſu optimè procedit ſententia:

ἆρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
εἰ τέκνοις γ' εὐνῆς ἕνεκ' ὀργεῖ πατήρ;

εἰ hîc eſt pro ἐπεί. ἆρτι, ἐπεὶ τὴν τοῦ νέου γάμου ἡδοτὴν πατὴρ μᾶλλον τῶν παίδων σέργει, γιγνώσκεις τόδε, ὡς πᾶς τις—— quaſi diceret: *An, ut hoc demum intelligeres, unumquemque ſeipſum magis quàm propinquum diligere, neceſſe erat, ut Jaſonem videres liberis ſuis voluptatem novi conjugii præferentem?* Huc forte reſpexit Terentius in Andria II. 5.

"Verum illud verbum eſt, vulgò quod dici ſolet,
"Omnes ſibi malle melius eſſe, quàm alteri."

88. δωμάτων ἔσω. Sic membr. et Laſcaris. In Aldina minus bene εἴσω.

90. σὺ δ'—Sic Florent. editio, rectè. Aldus, σύ θ'——

93. τοῖσδ' cum ταυρωμένην jungendum, non cum δρασείουσαν. Infra 192. ἀποταυροῦται δόμοις.

106. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξοχούμενον. Codicum et Florent. editionis

tionis lectionem, Aldinâ non paulò concinniorem, revocavi. Quoad ſenſum perinde eſt, ſcribas ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον, an ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Sed quoad anapæſtici verſûs ſtructuram multum intereſt.

111. Baſis eſt anapæſtica. Vulgò αἲ his tantùm, pro quo ἃ in membranis quater poſitum. Has interjectiones pro lubitu commutarunt librarii. In Hippol. 209. ubi editiones ἔ ἔ præferunt, membr. αἲ αἲ exhibent. Eadem diverſitas obſervata in Androm. 1185. ubi meliùs ſcriptum fuiſſet αἲ αἲ, ὦ ϖαῖ, reciſis duabus vocibus ἔ ἔ, ut monometer eſſet anapæſticus.

123. τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, τὸ γὰρ. Particulam adverſativam δὲ ſenſus requirit. In membr. voculæ γὰρ ſuperſcripta gloſſa, ἀντὶ τοῦ δέ. Sed nunquam γὰρ ſignificationem particulæ δὲ induit. Rurſus exploratum eſt, multis in locis γὰρ pro γ' ἄρ', vel δ' ἄρ', librariorum culpâ legi. In Soph, Philoct. 161. legendum ϖῶ δ' ἄρ' ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεσθιν; in Oed. Col. 985. ἀλλ' ἔν γ' ἄρ' ἴσθι ἔξοιδα. Utrobique vulgò γὰρ legitur. In El. 930. vereor ut γὰρ rectum ſit. Mallem ſanè τῷ δ' ἄρ' ἀνθρώπων ϖοτ' ἦν; Mox v. 125. non minus certâ emendatione ſcripſi ὀχυρῶς γ' εἴη, *ſi non magnificè, tutò ſaltem:* vim ſuam γε ibi exſerente, et minimè otioſo. Vulgò legitur ὀχυρῶς τ' εἴη. γε, τε, δὲ millies commutata, in quibus quid ſenſus et ratio linguæ poſcant, abſque codicum reſpectu, diſpiciendum.

128. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' ἐδένα καιρὸν δύναται ϑνητοῖς, Perperam hæc vulgo accipiuntur. Subauditur verbum ϖαρέχειν, aut ſimile quid. καιρὸν non *tempus*, ſed *opportunitatem* ſignificat. Exaggerata quidem ſententia; ſed is eſt, quem dico, Græcorum ſenſus. Doricas formas in impreſſis receptas non agnoſcunt membranæ in his anapæſtis.

152. τί σοι ϖοτὲ τᾶς ἀϖλάσϑᾳ. Sic membr. rectè. Laſcaris, τίς σοι ϖοτὲ—τι et τις ſæpe commutari obſervatum ad S. Th. 299.

158. κείνῳ λίαν μὴ χαράσσῃ. Vulgò, reclamante metro et pravo ſenſu, κείνῳ τόδε μὴ χαράσσῃ. In membr. negatio omiſſa, et verbo adſcripta interpretatio, λογίζῃ. Neutiquam flagitare poteſt Chorus, ut Medea marito non iraſcatur, ſed ne

ne nimis ſuccenſeat, ſuadet, μὴ λίαν χαράσσῃ, ut infra, μὴ λίαν τάκῃ. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθει, ut ait Chorus ad Electram apud Soph. 177. Mox optima eſt ſcriptura, Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει, quæ ne mutetur metrum obſtat. συνδικήσει, quod ſuadet Muſgravius, et membr. exhibent, non admittit verſus, qui dimeter eſt anapæſticus brachycatal. δικάζω, ἐκδικάζω. συνδικάζω ulciſcendi etiam notione uſurpantur. Soph. Oed. T. 1214. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. Ubi rectè exponas *ulciſcitur*. Noſter El. 1101.

εἰ δ' ἀμείψεται

φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγώ.

Suppl. 156. et 1221. ubi Minerva ſic ait:

παισὶ δ' Ἀργείων λέγω,

πορθήσετ' ἠβήσαντες Ἰσμηνὸν πόλιν,

πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον.

ulciſcentes cædem. Hîc ſenſus eſt: *in ulciſcendâ hâc injuriâ Jupiter ipſe tibi feret opem*. τόδε præſtant membr. et Florent. editio, in qua συνδικάσει. V. 160. εὐνήταν ob metrum, non εὐνέταν ſcribendum.

173. ἔν τινι μικρῷ. Sic membr. et Laſcaris. Vulgatum quidem σμικρῷ in metrum non peccat, ſed verſum minus concinnum facit.

180. Sagaciter conjecit Vir excellentis ingenii, cui plurimas in Euripidem emendationes præſtantiſſimas, et elegantem de Babrii fabularum reliquiis diſſertationem debemus, Th. Tyrwhitt, nutricis perſonam, quæ vulgò huic verſui præfigitur, delendam eſſe. Abeſt a membr. in quibus μή μοι minus bene ſcriptum.

185. σπεῦσαι, *feſtina*. Sic bene membranæ.

217. κλῇδ' ἀπέρανθον. Retinenda omnino hæc codicum et editionum lectio. Gloſſa in membr. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι, verè, de Boſporo Thracio. Lepidus eſt Heathius textum ex interpretum verſionibus conſtituens. Supra νύχιον valet δυτικὴν, *occidentale mare*, reſpectu Colchidis. Sic exponitur etiam illa vox in Perſis 948.

219. οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν----Aliquid in his ὕπουλον. Muſgravii non amplector emendationem, quæ prioribus doctiſſimi

simi Viri cogitationibus præstantior non est. Heathio nemo melius locum hunc tractavit, cujus tamen explicatio non usquequaque mihi satisfacit. Statuitur oppositio inter eos, qui factis gloriam consequuntur, et eos qui ob desidiam contemnuntur. In priori membro distingui iterum et sibi invicem opponi debere nemo non sentit, τὲς μὲν ὀμμάτων ἄπο, et τὲς δ' ἐν θυραίοις. Sed quænam sit et in quo consistat illa oppositio, id non adeo perspicuum est. Si τὲς ὀμμάτων ἄπο cum Heathio vertas, *procul ab oculis hominum remotos et abditos*, id est, ut opinor, *domi latentes*, nulla jam inter istos, et alterius membri *desides*, oppositio. Quovis autem modo vertas, vix aliqua oppositio erit inter istos *à conspectu remotos*, et τὲς ἐν θυραίοις. Si quis enim a conspectu meo se prorsus submovit, quid mea interest domine ille lateat, est an centum a me millibus absit? et qui ἐν θυραίοις est, is etiam est ἄπο ὀμμάτων. Mendam in præpositione latere manifestum est, nec dubito quin scribi debeat ὀμμάτων ἔπι, quâ ratione omnia plana et perspicua fiunt. Qui, florente Athenienſium statu, ad publica se conferebant negotia, eorum hominum duplex erat genus. Alii, ut erant demagogi plerique, forum, ubi plurimum eloquio et audaciâ valebant, non deserebant, et semper *in civium conspectu*, ὀμμάτων ἔπι, degebant: alii, manu quàm linguâ promptiores, classibus exercitibusque præerant, *procul ab urbe*, ἐν θυραίοις, rem gerentes. Utrisque meritò opponuntur, qui, forensibus et castrensibus artibus posthabitis, sibi ipsis vivebant, nihil præter suum negotium agentes, et in publicum quàm minimè prodibant. Ejusmodi homines, licet omnium sæpe sapientissimi, in republica vulgò contemni solebant, et ut inertes traducebantur. Cur? quia δίκη ἐκ ἔστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν—Hic est loci sensus, et orationis nexus. ἐπὶ cum genitivo *coram* significat: ἐπὶ πολλῶν *coram multis*: ἐπ' ὀμμάτων, *in conspectu*. ἐπὶ et ἀπὸ, præsertim in fine versûs, facilè commutari potuerunt. In membran. scriptum ὀμμάτων τ' ἄπο.

232. Vulgò legitur πάντα γιγνώσκειν καλῶς. Alii aliter emendant: scribo κἀλά. *In quo situm erat, ut bona omnia experirer.* ἐν ᾧ πᾶσ' ἔγωγ' ἐσωζόμην, ut ait Tecmessa apud Sophoclem, Aj. 519.

238. In membr. κακῦ γὰρ τῦτ' ἄλγιον κακὸν, omissâ voculâ ἔτ', quam subministrat Florent. editio, in quâ malè τῦδ'. Placet mihi hæc lectio præ vulgata τῦτό γ' ἄλγιον.

249. πρὸς

250. πρὸς φίλον τιν'. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò φίλων.

256. ὠὐτός. In membr. αὐτὸς. et ſuperſcripta gloſſa ὁ. Olim in textu erat ὠὐτὸς, et gloſſa ὁ αὐτός. Formam hanc Atticam ſæpe obliteratam fuiſſe jam alii monuerunt.

261. ἐχὶ συγγενῆ. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò minus bene ἐδί.

271. δράσω τἀδ'. Id eſt, σιγήσομαι, ut 923. θαρσήσω: 1026. εἴσω. Membr. et Laſcaris perperam δρᾶσον.

248. Membr. et Laſcaris, εἰρήσομαι. In illis præterea, καὶ κακῶς λέγεσ' ὅμως. In alio forte codice πράσσεσ' reperietur. Sed quovis præoptato, nihil in iſtis video præter verba, quibus completur verſus. In Or. 679. Chorus ait:

κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνὴ περ ὢσ' ὅμως.

Hîc vellem:

ἐρήσομαι δὲ, καὶ ξένη περ ὢσ' ὅμος.

Peregrinæ non idem jus erat quod civi, non eadem loquendi libertas.

286. ἐδεὶν δεῖ παραμπέχειν λόγους. Optima hæc membr. et Florent. codicis lectio non adnotari ſolùm, ſed in textum recipi debebat; amoto mendoſo περιαμπίσχειν. Æſchyl. Prom. 520.

ἦπου τι σημεῖον ἐστὶν, ὃ ξυναμπέχεις;

ubi exponitur ἐπικρύπτεις. Hîc autem in membr. adſcripta gloſſa, ἀποκρύπτειν.

289. σοφή. Quinquies ad minimum in hoc dramate vox ille occurrit; nullibi σοφὸς de fœmina; quod tamen magis Atticum eſſe ajunt. In Supplic. 41.

πάντα γὰρ δι' ἄρσενων
γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφαί.

Sic in duobus codicibus legitur, præterea in Stobæi codice MS. ut hîc v. 389. σοφοὶ tamen retinuerunt editores, ob iſtum, quem dicebam, Atticiſmum, qui forte in quibuſdam olim obtinuit vocibus, in aliis uſu non admiſſus, ancipiti admodum hodie diſcrimine. σοφὴ occurrit etiam Androm. 244. Or. 215. Hippol. 521. 644. 647. et alibi apud Euripidem ſæpiſſimè.

291. χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Musgravius edidit κλύω δ' ἀπειλεῖν σ'—Membranæ, κλύω δ' ἀπειλεῖν. Vero propius Lascaris, cui tres adstipulantur codices, κλύω δ' ἀπειλεῖς. Postremum hoc recepi. Sed κλύω corruptum pronuncio, in quo ineptissima ταυτολογία est. κλύω, ὡς ἀπαγγέλλεσί μοι. infra 594.

——————ἥτις ἐδεῖ νῦν.
τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

301. Vulgò legitur: χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας, quod, ut planum et perspicuum, sicco pede transgrediuntur interpretes. At ego nec intelligo, nec aliis intellectum fuisse credo. Ratio, cur homo quilibet sapiens cavere debeat, ne liberos suos philosophiæ magistris erudiendos tradat, ea est, quia malum inde consecuturi sint. Est autem illud malum, φθόνος πρὸς ἀστῶν δυσμενής. Sed *otium*, ἀργία, nemini, nedum sapienti, malum est. Præterea quid significat χωρὶς ἄλλης ἀργίας? Prout hæc vulgò accipiuntur, aliud, quàm ἄλλης, poscceret sententia: πολλῆς, aut potiùs contemtûs aliquod epitheton. Sed corrupta est hæc lectio. Veram et optimam ex membranis reposui, Musgravio ne quidem observatam, χωρὶς γὰρ ἀλκῆς. Ordo est: δυσμενῆ γὰρ πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι φθόνον τῆς ἀργίας, ἣν ἔχουσιν, χωρὶς ὄντες ἀλκῆς. Sunt isti studiis dediti iidem, qui supra ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν. χωρὶς εἶναι ἀλκῆς dicuntur, quia a bello et forensibus contentionibus abstinent. ἀλκὴ, ut αἰχμὴ, *pugnam bellum* significat. Æsch. S. Th. 500. βακχᾶ πρὸς ἀλκήν: i. e. πρὸς μάχην, πρὸς πόλεμον, ut rectè exponit glossa. Suprà 267. γυνὴ φόβου πλέα, κακή τ' ἀλκήν. Soph. Philoct. 1307. κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν.

306. λυπρὸς ἐν πόλει φανῇ. Sic membr. et Lascaris.

309. τοῖς δ' αὖ. Sic membr. et Lascaris. Cetera ut vulgò habent.

317. τήνδε δὲ χθόνα. Sic membr. et Lascaris. Malè vulgò τὴν δὲ δὴ—

318. ἠδικημένοι et νικῶμενοι, ad Medeam relata participia, in masculino genere posita sunt, more Poëtis nostris familiari, nescio an dicam perpetuo. Ubi mulierem de se loquentem inducunt plurali numero, adjectivum aut participium masculino genere semper ponunt.

325. μὴ

325. μὴ λόγῳς πλέκε. Vulgò λέγε. Certiſſimam Valckenaerii emendationem, prolatam ad Phœniſſ. 947. quam ſua ſatis commendat elegantia, recepi. Confer. Æſch. Prom. 615. V. ſeq. ut et v. 746. ἄραρε præſtant membranæ et Florent. editio. Vide notata ad Androm. 254. et Or. 1331. Doricam formam non dubito quin præferant codd. etiam in Heracl. 399.

καὶ τἀμὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς.

In Hippol. 1101. e membranis noſtris meritò eam recepit Valckenaerius:

ἄραρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγὼ.

In aliis etiam præteritis mediis Doriſmum frequentant Tragici, ut λέλακα pro λέληκα. Hippol. 55.

κῶμος λέλακεν Ἀρτέμιν τιμᾶν θεάν.

326. Membr. et Laſcaris, ὅπως μένῃς. Perperam. Aldus rectè μενεῖς. Attici ὅπως cum futuro indicativi conſtruunt. Vide notata ad Prom. 155. Inde v. 1100. vulgatam ſcripturam ὅπως θρέψωσι emendavi, futurum indicativi reponens, quo modo verbum alterum in ſeq. verſu adhibetur:

—ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βιοτὸν δ' ὀπάσθεν λείψουσι τέκνοις.

328. μὴ, πρὸς σὲ γονάτων—Elliptica eſt loquendi forma, Poëtis noſtris valde uſitata. Subauditur ἱκετεύω, λίσσομαι, ἄντομαι, ἱκνοῦμαι, aut aliud ſimile verbum. Vide infrà 715. 858. Hippol. 313. Androm. 886.

———πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων
οἴκτειρον ἡμᾶς—Phœniſſ. 934.
ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ τριχὸς γερασμίου.

Exempla paſſim obvia. In Soph. Trach. 436. e codice ſcribendum:

μὴ, πρὸς σὲ τῆς κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καλασιράπτολος ἐκκλέψῃς λόγον.

id eſt: λίσσομαί σε πρὸς Διὸς, μὴ κλέψῃς λόγον. Perperam ibi vulgò legitur μὴ πρὸς σὺ——

333. Φίλταιον πόλις. Sic membr. et Laſcaris.

337. ἔρπ', ὦ ματαία. Sic libri omnes: nec ideo ἔρρ' reponendum, quia hoc infra extat v. 1357. Diverſi enim ſunt loquentium affectus. Verbo ἔρπ' gloſſa in membr. adpoſita exponit ἄπιθι. Providus eſt Creon, non iratus. Illi ſatis eſt Medeam abire juſſiſſe. Altero in loco irâ æſtuat Jaſon, cui convenit dicere:

ἔρρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε.

338. πόνος μέν· ἡμεῖς δ' ὲ πόνῳ κεχρήμεθα; Sic ſagaciter et ingeniosè emendat Muſgravius. Fœdè corrupta eſt vulgata lectio, e qua nihil boni ſenſûs elici poteſt. Meliùs hunc verſum reſtituere tentantem fruſtrabitur conatus. Cur autem iſto, nec alio, modo Poëtam ſcripſiſſe credam, facit recordatio ſimilis in Oreſte eodem ſchemate expreſſæ ſententiæ v. 1639. ubi Menelaum dicentem, ὦ τλῆμον Ἑλένη, interpellat Oreſtes, τἀμὰ δ' ἐχὶ τλήμονα;

339. ὠσθήση. Sic membranæ, rectè.

372. τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν. Muſgravius edidit ποτέ. Sicubi particula ἄν geminari aut potuit aut debuit, id in hoc verſu factum oportuit, ad vitandum hiatum. Optimam editionum Florentinæ et Aldinæ lectionem retinemus. Mirum non eſt ſi in membranis ποτὲ legitur: nam ne priùs quidem ἄν in iis comparet; utrumque, claudicante verſu, librarii culpâ omiſſum. Vide notata ad Or. 381.

404. σφι. Sic membranæ. Vulgò σφιν. Prius occurrit apud Soph. Oed. Col. 421.

419. ἄραρε. Sic membranæ.

437. οἴκων πατρῴων. Sic membr. et Laſcaris. Præpoſtera circa metrum ſollicitudo lectionem hanc immutaſſe videtur. πατρῴων mediam corripit, ut ex his Euripidis anapæſtis liquet:

El. 1324. ἢ γῆς πατρῴας ὅρον ἐκλείπειν.
1332. διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρῴων.
Troad. 164. ναυσθλώσεσιν πατρῴας ἀπὸ γᾶς.

Ceterùm πάτριος et πατρῷος promiſcuè uſurpari docet Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 384. quod et confirmant e Poëtis noſtris exempla. Soph. Oed. T. 1394.

ὦ Πόλυβε,

ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ ΠΑΤΡΙΑ
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ'—pro πατρῷα, *domus paterna.*

Trach. 466.

καὶ γῆν ΠΑΤΡΩΙΑΝ ἐχ ἐκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε καδέλωσεν—pro πατρίαν. Sic etiam in propinquo verſu:

καθηρέθη ΠΑΤΡΩΙΟΣ Οἰχαλία δορί.

Philoct 398. in Neoptolemum Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει, ὅτε τὰ ΠΑΤΡΙΑ τεύχεα παρεδίδοσαν pro πατρῷα, vel πατρικὰ.

439. ὁρίσασα. Gloſſa in membr. διελθοῦσα. Significandi rationem non malè exponit Scholiaſtes. Confer v. 1247. ubi λιποῦσα eodem prorſus ſenſu poſitum, quo hîc ὁρίσασα. Rectè Muſgravius etiam interpretatur περάσασα: verbo ἐκπερᾶν utitur Noſter in hâc ipsâ re, Androm. 788. Sed parum huc faciunt exempla a Viro doctiſſimo adlata, præter hoc Noſtri in Heraclid.

ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Alienum omnino eſt, quod petit ex Ammiani Epigr. XIV. εἰς παροριστήν.

440. Quod in Oxonienſi editione legitur, ἐπὶ δὲ ξένῳ ναίειν χθονὶ, turpis menda eſt, quam, poſtquam primùm neſcio in quâ officinâ invecta fuit, nullus ſubſequentium editorum exemit; bene Laſcaris et Aldus ediderant ξένᾳ.

447. Vulgò σοὶ δ' ἔτε.

452. ἀμήχανον κακόν. Stobæus tit. *de Ira*, ἀμήχανον φέρειν.

465. τοσόνδε. Sic membranæ, non τοσὸν δὲ, quod ex iis in Muſgraviana collatione enotatum.

471. Parum mihi placet hic verſus, quem profectò abeſſe mallem. Suſpicor oræ codicis adſcriptam fuiſſe gnomen:

γλῶσσα μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν.

In Sophoclis Ajace Ulyſſi Teucer ait:

ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι—Non abſimilis loquendi forma videri poſſit τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω γλῶσσα. Sed elegans eſt ἐπαινέσαι λόγοις: inficetum, λέγειν γλῶσσα.

472. Poſt

472. Poſt hunc verſum vulgò legitur repetitus et e ſede ſua huc retractus verſus 1335.

478. Hoc etiam imitatus eſſe videtur Terentius *Andr.* ubi Charinus ait: *Atque aliquis dicat, nihil promoveris. Multum. Moleſtus certè ei fuero, atque animo morem geſſero.*

484. ζεύγλησι. Sic edidit Aldus. Laſcaris cui conſentiunt membr. ζεύγλαισι. Vide notata ad Or. 55. Æſch. Prom. 355, 365, 463. Perſis 187. Soph. El. 1141. et alibi paſſim ubi recepta hæc forma. Confer Marklandum in Muſgravii notis ad Hippol. 1450.

509. καλῶς τ' ἂν ἦν. Id eſt τοι, *profecto.* Sic membranæ. Hinc depravata Florent. editionis lectio καλῶς τανῦν.

521. ὃς κἰδηλος ἦν. Subauditur ἄν. Malè in Stobæo legitur, ὃς κἰδηλος ἦν. Sententiam carmine ſic expreſſit Grotius, Floril. p. 10.

> Deus, quid hoc eſt! ſi fides auri fuit
> ſuſpecta, ſunt, te dante, quæ cernant notæ;
> juſtos iniquis ſigna quæ diſcriminent,
> nulla invenire eſt corpore in mortalium.

527. ὡς ἔοικε præter membranas præſtant editiones Florent. et Aldina. ἔοικα in Oxonienſi mendum typographicum eſſe videtur.

528. Mutuatus hic verſus ex Æſchylo S. Th. 62.

534. Si in hoc verſu cum Muſgravio ſcribatur σὲ δ' in ſequenti ſcribendum erit ὡς Ἔρως ἠνάγκασε. Sed nihil mutandum. Unicè amplectenda eſt poſtrema Scholiaſtarum expoſitio: καὶ σὺ μὲν συνοράᾳς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. Scribendum autem Ερως majuſcula litera. Deus enim Cupido hîc notatur, et τόξοις ἀφύκλοις cum ἠνάγκασε jungendum. Videri poſſit unus e Scholiaſtis ſic verſum legiſſe,

> πόνων ἀφύκλων τὸμὸν ἐκσῶσαι δέμας,

quod et Aldus expreſſit. Sed multò deterior eſt illa lectio, Florentinæ editioni concinunt membranæ.

555. Minus bene membranæ ἔχ' ἡσύχως. Vulgatum exhibent in Hippol. 1323.

560. ἐχθαίρων.

560. ἰχθαίρων, ut infrà 702. ſic præter Florent. codicem membranæ etiam.

567. παῖδας δὲ——ſic rectè membr. et Laſcaris. Iſtud δὲ refertur ad τὸ μὲν μέγιστον v. 562.

569. ξυναρτήσας præſtant membranæ: in Florentin. editione ξυναντήσας.

570. Diſtinctionem mutavi, aliumque indicavi ſenſum, τι indefinitè accipiendo, quod juxta vulgatam ſcripturam interrogativum eſt: σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ; ἐμοὶ τε λύει----in quibus aut nullus aut pravus ſenſus eſt, nec aptè cohærentia membr. Sic enim in priori ſcripto, in altero deberet eſſe ἐμοὶ δὲ λύει. Senſus eſt: *et tua intereſt liberos mihi ex nova nupta naſci, et mihi conducit*----Vulgò vertunt: *tibi enim ecquid opus eſt liberis?* quod abſurdum eſt. An uſquam more receptum fuit, ut maritus novas nuptias quærere poſſet, quia legitimæ uxori utile non eſſet liberorum augeri numerum? Scribere etiam poterat, σοί τε γὰρ, παῖσίν τε σοῖς, ἐμοί τε λύει. Sed alterum præſtat.

574. ὥσθ'. Scribe ὥσθ'—Typothetæ mendum eſt.

580. χ' ἕτως ἀν—Sic membr. et Laſcaris. Vulgò ἕτω δ' ἄν.

590. Vulgò legitur ἓν γὰρ ἓν κλαυσεῖ σ' ἔπος. Membr. et Laſcaris, ἓν γὰρ ἐκλαυσεῖ, malè pro ἐκκλαυσεῖ, quod repoſuimus.

593. καλῶς γ' ἂν ἓν σὺ τῷδ'—Sic optimè membranæ.

603. λυπρὸς εὐδαίμων βίος. Sic etiam legitur in Stobæi cod. MS. πικρὸς prætulit Grotius Floril. p. 377. Noſtrum genuinum eſſe liquet ex Jaſonis reſponſo, ubi eadem vox repetita.

622. μήθ' ἡμῖν. Sic membr. et Laſcaris.

627. ἀλγυνεῖ. Sic, teſte Valckenaerio ad Phœniſſ. 576. Florentinus cod. Vulgò ἀλγυνῇ.

663. δεινόταλα, quod metrum requirit, præſtant membr. Eædem v. ſeq. πάρεσθι, et mox. ἀνοίξαντα. Vide notata ad Prœm. 217.

681. θέμις μὲν ἡμᾶς. Sic membr. et Laſcaris.

683. λέξον, εἰ θέμις κλύειν. Vertunt: *dicito, SI fas eſt audire.* Perperam. εἰ hîc dubitantis eſſe nequit, ut liquet e verſu præcedenti: valet itaque ἐπεὶ, *quandoquidem.*

701. προτῦ,

701. πρότῦ, unâ voce. Sic membr. Laſcaris et Aldus.

704. ἴτω. Gloſſa, ἐρρέτω. Sine accentu νυν excudi debuit. Metri in hâc voce et ſimilibus rationem non habuerunt Oxonienſes operæ.

701. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν. Sic membr. Vulgò καινὸν αὖ λέγεις.

711. φυγάδα γῆς Κορινθίας. Sic membranæ et Laſcaris.

715. ἱκεσία τε. Sic præter Florent. codicem membranæ etiam Regiæ, Vulgò δή. Neutrum habent Florent. editio, claudicante verſu.

726. ὧν μ' ἐπαγγίλλῃ γονάς. Id eſt, μοί. Vide notata ad v. 56. Sic autem membr. et Laſcaris, quod Muſgravio prætermiſſum, optimum tamen eſt, et omnino recipi debebat.

741. ἃ μεθεῖ' ἄν. Sic optimè Laſcaris edidit. Cæteræ omnes, quæ ex aliis libris adnotantur, corruptæ ſunt lectiones. μεθεῖς pro μεθείης Græcum non eſt. Syncopen iſtius formæ optativi non patiuntur, niſi in perſonis pluralibus, quod pueris notum, *qui nondum ære lavantur*. Qui autem in magiſtri verba jurârunt, contendent forte, noſtram lectionem ad Atticam loquendi normam directam non eſſe, quia R. Dawes, a multis hanc in rem laudatus, Miſcell. Crit. p. 258. ſtatuit activum μεθίημι cum quarto, paſſivum μεθίεμαι ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Sed partim vera, partim falſa hæc regula. Activum μεθίημι nullum alium caſum quàm accuſativum adſciſcit; ſed μεθίεμαι accuſativo et genitivo gaudet, prout aut paſſivè ſignificat, aut activè, a μεθίημι formâ tantùm differens. Hîc μεθεῖο formæ mediæ eſt et activè ſignificat. In Phœniſſ. 529. ἐκεῖνο δ' ἐχ ἑκὼν μεθήσομαι præſtant etiam optimæ membranæ, nec, quia ἐκεῖνο metrum admittit, illud reponendum. In Soph. El. 1277. codices, quotquot vidi, omnes habent: μή μ' ἀποσλερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

743. καπικηρυκεύμασι σύ γ' ἂν πίθοιο. Hanc omnino ſcripturam, affirmativam ſaltem, flagitat ſententia, rectè a Muſgravio expoſita, cui repugnat vulgata lectio ἐκ ἂν πίθοιο. Doctus Britannus reponit ὦκ', cujus Homerici adverbii in ſenario Tragico adhibiti exempla proferri debuerant.

746. πολλὴν

746. πολλὴν ἔδειξας. Vulgò ἔλιξας. Optima est Valckenaerii emendatio, quem vide ad Phœniss. 531.

763. πράξασ' ἃ μέλλω, *postquam confecero ea quæ meditor.* Vide Musgravium ad Or. 1188. Mox membr. τυχοῦσ' ὧν βέλομαι. Vulgatum præstat. Vide quæ notavimus ad Or. 686. Antig. 778. Oed. Col. 1106.

αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. ξὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

Philoct. 509.

ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

Noster Phœniss. 522. τυχεῖν ἃ χρῄζει.

773. ἔτος γὰρ ἀνήρ. Sic membr. et Lascaris, rectè. Vulgatum ἀ'νὴρ fortè est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in ἀνὴρ ancipitem esse. Vide Valckenaerium ad Phœniss. 1650.

782. Post hunc versum iste vulgò legitur:

γάμους τυράννων, οὓς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει.

qui manifestò spurius et insititius est. Deest in Florent. codice, teste Valckenaerio ad Phœniss. 1286. Sequenti etiam lis obmoveri posset, ob librorum consensum in præcedentis versûs finali voce ἔχει, quam in ἔχειν mutari oportuit, ut cohæreret phrasis. Sed postremum illum versum quam maximè retinendum censeo.

785. Mallem abesset hic versus, quem vix genuinum esse] reor. Videtur confictus e v. 1069.

789. Vulgò legitur:

πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Horum versuum ultimum cum Valckenaerio, loco ad. 778. laudato, pro spurio habeo, et in priom αὐτῇ pro αὐτοὺς scribendum censeo. In medio στέφος præferunt membranæ.

797. κατάκλεινῶ. Sic membranæ.

810. ἐπεὶ κακὴν κακῶς. Hic est verborum ordo in membr. et Florent. editione, vulgato concinnior. Vide infra 1397.

821. σῷ παῖδι. Sic membr. et Laſcaris.

823. σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Vulgò legitur, σὺ δ' ἂν γένοιό γ'— Abſque ulla auctoritate mutavi, nec me tamen facti pœnitet. ἂν et αὖ ſcio a librariis ſæpiſſime fuiſſe commutata, et inertem particulum γε impendio odi.

824. οἱ 'ν μέσῳ λόγοι. Membranæ ὀὺν μέσω, quod ſi fortè primis Editoribus ſe obtuliſſet, non dubito quin adripuiſſent, ut in Soph. Oed. T. 939. 1046. ὀὺπιχώριοι, ubi rectè edidimus οἱ 'πιχώριοι.

834. Hìc et in antithetico verſu membr. at Laſcaris ἀεὶ exhibent. Mox. v. 837. membr. Μέσαι λέγουσι, quâ vocum diſpoſitione accuratiùs æquantur metra.

840. Membr. τῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κ. ῥοαῖς. Suprà emendavit eadem manus ῥοάς.

843. Vulgò μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόους αὔρας. Penultima vox in membr. omiſſa. Mox. v. 850. illæ et Laſcaris ἀρετᾶς præſtant.

852. πόρος ex emendatione Muſgravii eſt. V. ſeq. πόμπιμος præbent membranæ.

861. Membranarum ſcripturam exhibuimus.

867. Vulgò ἐν πλήμονι θυμῷ. Membr. et Laſcaris ἐν omittunt, quod profecto non magis neceſſarium eſt, quàm repetitum μὴ in antithetica verſu. Utrumque expunxi. πλάμον habent membranæ.

876. φέρειν εἰκὸς σ'—ſic optimè membranæ. Vulgò εἰκός γ'—

879. βελεύσσιν. Sic membr. et Laſcaris.

887. ἐννοήσασ'—ſic membr. In νοέω et compoſitis activum et paſſivum promiſcuè uſurpantur. Soph. Trach. 580. τῦτ' ἐννοήσασ', ὦ Φίλαι.

915. Libri omnes veteres, παρεμπολῶνλος, quod, niſi ex gloſſemate ortum fuerit, unde venerit divinare nequeo. Adſcriptum hoc olim fuiſſe arbitror ad interpretandam aliam lectionem, quæ non ampliùs comparet, παρεμπολῶνλά γ' ἀλλοίως πόσιν. Latinorum ablativus abſolutus Græcis ſæpe per quartum caſum exprimitur. Sed Aldinam lectionem præfero.

917. ἀλλὰ

917. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sic membranæ.

919. ὕμῶν δὲ—vulgò ὑμῖν. Emendavit Valckenaerius ad Phœniſſ. 1475.

933. γυνὴ δὲ θῆλυς. Sic membr. θῆλυς hîc ſine reſpectu ad ſexum ſignificat ἀσθενὴς, ut rurſus ἄρσην ſæpe *fortem* notat. Opponuntur in Or. 1208, 1209. Nec ille, nec Soph. verſus in Trach. 1064.

γυνὴ δὲ, θῆλυς ἔσα, κὐκ ἀνδρὸς φύσιν.

nec quivis alius ſimilis locus obmoveri poteſt contra rationes, quibus inductus in Androm. edidi v. 23.

κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκλω γόνον.

ἄρσην γόνος, ἄρσεν τέκνον, θῆλυ τέκνον, genuinæ ſunt locutiones: ſed de *naſcente puero*, ubi ἄρσην nihil aliud quàm ſexum notat, et ad corporis vel animi robur transferri nequit, ἄρσενα κόρον ſi quis dixerit, ineptè eum locutum fuiſſe quovis pignore contendam. Membranarum lectionem vulgatæ, ut ſuaviorem, prætuli. Huic, præter infinita alia ſimilis ſtructuræ ubivis obvia exempla, patrocinari poſſit iſtud Sophoclis in Ajace 580. κῆρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. In illa ſtructura ſubauditur ſubſtantivum χρῆμα, cujus et expreſſi alia extant exempla, ut Or. 70. ἄπορον χρῆμα, δυσλυχῶν δόμος. Eleganter dictum, γυνὴ φιλοίκτιστόν ἐστι χρῆμα. Non ita placet, γυνὴ θῆλύ ἐστι χρῆμα. Præterea non ad unicam formulam adſtringendi ſunt Poetæ noſtri, quibus, ut nobis, venuſtum quid eſſe videbatur ſermonis varietas.

934. Membranæ etiam τί δὴ τάλαινα. Vulgata præſtat, quam qui mutarunt, non id eos feciſſe credo, ne periclitaretur metrum, cui non adeo ſtudiosè cavebant librarii. Præterea λίαν primâ productâ ſatis frequens et notum. Exempla protuli ad Androm. 860 quibus hæc addantur: Troad. 68. Phœniſſ. 593. Prom. 123.

938. μνησθήσομαι. Melior lectio in membr. minio ſuperſcripta: γρ. μεμνήσομαι, quod omnino recipi debuit. Vide notata ad Prom. 846. et 865. Hoc paulò poſt futurum in Hippol. 1472. legitur:

ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

939. ἀποστεῖλαι. Sic membranæ, Laſcaris, et Valckenaerio teſte ad Phœniſſ. 790. Florentinus codex.

944. Mallem, παῖδας δ', ὅπως—

948. Vulgò legitur, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Nauſeam movet toties repetita hæc clauſula τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, hîc præſertim, quum poſt duos interjectos verſus iterum recurrat. Sed in hoc nullus dubito, quin oſcitantiæ librarii debeatur. Alteram formulam Euripideam, et longiori ab hoc verſu diſſitam intervallo, repoſui. Vim autem non mediocrem ſententiæ tribuit pronomen σύς. Iiſdem ferè verbis uſus Jaſon ad novam nuptam infra v. 1163.

δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.

et Pædagogus v. 1007.

δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς.

Si cui hæc emendatio parum neceſſaria, minus certa, aut non ita, ut mihi videtur, elegans cenſebitur, per me licet vulgatam retineat lectionem.

958. ἀνδρός τ' ἀρίσθου. Sic rectè membranæ, ubi hic verſus in textu omiſſus ad marginem repoſitus legitur.

976. μὴ φεύγειν. Sic membr. et Laſcaris.

983. ἐς φόνον. Sic membr. et Florent. editio. Hæc mox δέξετ' ἃ δύσλανος, typothetæ errore, quem correximus. Vulgò minus bene δέξεται δύσλανος. Sic in Hippol. ubi vulgò legebatur v. 1077. ποῖ δῆτα τλήμων, e membr. noſtris Valckenaerius bene recepit ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων. Vim addit et affectum auget articulus.

987. Vulgò legebatur ταῦτα ταῖν χεροῖν λαβοῦσα, quod manifeſtò depravatum eſt, ſed recentiorum editorum culpa. Tantum ſibi confidit Muſgravius, ut hæc maluerit ex ingenio emendare, quàm ex veterum librorum fide. Sed ſucceſſu caruit minus cautum conſilium. Nos, ne literâ quidem mutatâ, lectionem Aldinæ editionis revocavimus:

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον,
αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Membr. αὐτὴ χεροῖν: Laſcaris αὐτὰ χεροῖν.

988. πέπλων,

988. πίπλων. Sic membr. et Laſcaris.

993. προσλήψεθ' ἀ. Deſunt hæ voces in membr. et in Florent. editione. Vulgò προσλήψεται.

996. κηδεμών. Gloſſa, γαμβρέ.

999. Mira in membr. lectio: ἀλόχῳ τε σᾷ συγερᾷ συγερόν.

1010. Poſt hunc verſum vulgò leguntur iſti:

τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

extant ſuprà 918. unde, priori pauliſper immutato, ineptè repetiti ſunt. Manifeſta fraus interpolatoris: recitato v. 1011. nihil addere debet Pædagogus.

1019. τί δή. Membr. et Laſcaris τί δαί. Has particulas librarii, utramque eodem efferentes ſono, facilè commutare potuerunt. Neſcio an δαὶ in ſenario Tragico locum habuerit. Legitur quidem, ſed in locis unde eximi aut debet aut poteſt. Sophoclis in Antigone verſus 318. a nobis fuit emendatus: vide notata ad Prom. 1031. In Iph. A. 1453. 1457. τί δὴ non minus quàm τί δαὶ ſcribere potuit Poëta. δὴ hîc valet *obſecro te*. Meo judicio non præſtat τί δ' αὖ.

1020. πολλή μ' ἀνάγκη. Scilicet δακρυρροεῖν, quod verbum e præcedenti verſu repetendum. In Phœniſſ. 1689. Antigonæ cum indignatione nuptias Creontis filii abnuenti hoc verſu,

ἦ γὰρ γαμῆται ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;

reſpondet Creon:

πολλή σ' ἀνάγκη, ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχης;

E pravo codice veterem lectionem mutavit Barneſius, cujus judicium flocci non facio, nec memoratu id dignum cenſerem, niſi, quod valde miror, doctiſſimi Valckenaerii adſenſum tuliſſet. πολλή σ' ἀνάγκη præſtant membr. Regiæ et Auguſtanus codex, in quo adpoſita gloſſa, ἦγεν γαμηθῆναι. Quia formula πολλή γ' ἀνάγκη ſæpenumero recurrit, non inde ſequitur, illam ubicunque obtrudendam eſſe, nec aliter ab Atticis Poëtis ſcribi potuiſſe. Quod autem in Florent. cod. legitur πολλή τ' ἀνάγκη, non illud e πολλή γ' depravatum eſt, ſed e πολλή ς', quod e Suida, V. ταρβεῖν, reſtituendum Sophocli in Oed. Col. 293.

ταρβεῖν

ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμήμαΐα
πολλή 'σ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ.

Ubi itidem primariæ editiones mendosè exhibent, ut in Phœniss. Florent. codex, πολλή τ' ἀνάγκη. Eædem primariæ editiones, Aldina scilicet et Juntina, recte πολλή 'σ' ἀνάγκη præferunt in Trach. v. 295. ubi lectionem corrupit Turnebus, edendo πολλὴ δ' ἀνάγκη, quod per ceteras deinceps editiones propagatum fuit. Venus in Hippol. prologo ait:

τύτοισι μέν νῦν ἐ φθονῶ. τί γάρ με δεῖ;

subauditur φθονεῖν. Eadem est ellipsis. Sanè pro unica triplicem loquendi formulam habemus, πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή 'σ' ἀνάγκη, et tertiam inserto pronomine.

1023. κατάξη. Egregia et quantivis pretii sagaciſſimi Musgravii emendatio est, quâ, ut nihil verius, ita magis ingeniosum nil potuit excogitari. Felices hujusmodi in Euripidem prolatæ conjecturæ non paucæ Poëtam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quàm multa commentariorum ampla volumina, Oxonienſibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant. Quo sensu κατάξη hîc positum, non apud historicos tantùm obvium. Extat in Æsch. S. Th. 649. κατάξω τἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν ἕξει, πατρῴων δωμάτων τ' ἐπισκοφάς. et 662.

1036. Andromache apud Nostrum Troad. 759.

διακενῆς ἄρα
ἐν σπαργάνοις σε μασὶὸς ἐξέθρεψ' ὅδε,
μάτην δ' ἐμόχθην, καὶ κατεξάνθην πόνοις.

1066. ἐκεῖ. Glossa, ἐν Ἀθήναις.

1070. Hic et sequens versus iterum leguntur infrà post versum 1248. repetiti. Semel tantùm ab Euripide positos fuisse inter omnes convenit, sed utro in loco, in diversa abeunt eruditorum sententiæ. Ego cum Valckenaerio censeo, ex hoc loco in alterum malè fuisse translatos.

1071. κλινεῖμέν γ' Sic bene Lascaris, qui et v. seq. πέρωσαι. Cum pulcherrimâ hâc ῥήσει conferri meretur fragmentum e Neophronis Medea, Stobæo servatum, titulo *de Ira*, Floril. Grotii p. 107. quod e MS. cod. emendatum hîc exhibemus:

Εἶεν·

Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ; βέλευσαι καλῶς,
πρὶν ἢ ξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέσταλα
ἔχθιστα θέσθαι. πῆ ποτ' ἐξῆξας, πάλας;
κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.——
καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
ὁρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
τοιαῦτα γιγνόμεσθα, πάσχοντες κακά;
ἀλλ' μὴ προδώσεις, θυμέ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.
οἵ μοι, δέδοκται. παῖδες, ἐκλὸς ὀμμάτων
ἀπέλθετ'. ἤδη γάρ με φοινία μέγαν
δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες,
πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα; φεῦ
τάλαινα τόλμης, ἣ πολὺν πόνον βραχεῖ
διαφθερεῖσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Aliud ex eodem Neophronis dramate fragmentum, Grotio omissum, profert Scholiastes ad Nostri Medeam 671. quod valde corruptum sic emendat præstantissimus Valckenaerius ad Phœnissas 709. Sunt autem verba Ægei ad Medeam:

καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἦλυθον λύσιν μαθεῖν
σῦ· Πυθίαν γὰρ ὅσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι
Φοίβη πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ·
σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἆρ' ἤλπιζον μαθεῖν.

1095. Membr. et Lascaris παῦρον δὲ δὴ—Vulgò malè legitur, soluto anapæstorum nexu, παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν.

1107. Membr. γλυκερὸν βλάστημ', ὃ ῥᾳ μελέτη. Vide notata ad Æsch. S. Th. 784.

1111. Membr. εἴτ' ἐπὶ φαύλοις. An et quomodò differant φαῦλος et φλαῦρος non consentiunt Grammatici. Vide Interpretes ad Æl. V. H. I. 28. φλαῦρος, si per ἀναγραμματισμὸν ex φλύαρος ortum esset, et hujus retineret significationem, non malè in Androm. 864. scriberetur:

φλαύροις γυναικὸς βαρβάρῳ πεισθεὶς λόγοις.

ut apud Soph. legitur Aj. 1162.

ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθούμενα.

Sed

Sed hæc Grammaticorum φλυαρίαι sunt. Mœris: φαῦλόν καὶ φλαῦρον, Ἀριστοφάνης ἀμφότερα κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινομένως.

1117. σῶμά τ' ἐς ἦδη ἦλυθε τέκνων. Sic membr. et Lascaris. Pro concinno versu durum et asperum dedit Aldus, quem ceteræ retinuerunt editiones:

σώματά τ' εἰς ἦδη ἦλθε τέκνων.

1127. καὶ δὴ. Sic membr. et Lascaris. Vulgò καὶ τοι· Valckenaerius ad Hippol. 1151. præfert καὶ μήν.

1129. δείκνυσιν ὥς τι. Sic membr. et Lascaris. Vulgò δείκνυσι δ'——

1132. λιποῦσ'. Suadet Medeæ nuncius, ut vel maritimo vel terrestri itinere fugam quàm citissimè capessat, vetatque ne aliquorsum divertat, forte quia credit persecuturos eam sive a Corinthiis, sive a Jasone, mittendos satellites. Igitur *fuge*, ait, *ita celeriter, ut navem oræ non appellas, neu plaustri cursum sistas, donec in tuto sis.* Non abstrusus verborum sensus, et quid sibi velit λιποῦσα abunde liquet.

1143. λέξον δ' ὅπως. Sic membr. et Lascaris. Enotatam hanc e Florent. codice lectionem probaverent, sed frustra, Valckenaerius ad Hippol. 723.

1150. κυνεῖ hic et v. 1216. præsens, non imperfectum. Sic in narrationibus variari tempora sciunt, qui paullo attentiùs Tragicos legerunt.

1159. Membranarum lectionem, vulgatâ non deteriorem, repræsentavi.

1186. ἐς πατρός. Sic membr. et Lascaris. Vulgò, εἰς.

1190. Admissâ sagacissimi Tyrwhitti emendatione et Musgravii interpretatione, sic locus hic, cujus vulgò corrupta scriptura, constitui debet. Egregiæ restitutionis laus integra ingenioso Britanno tribuenda. ἐξ in compositione editores et interpretes sæpe fefellit. In Sophoclis Trach. 966. optimè Heathius legit:

ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πῶς δ' οὐ φορεῖ νιν;

Quod ibi vulgò legitur ἐξόμιλος sensu caret. In Apollonidæ Smyrnæi Epigr. XXIII. ubi veteres editiones omnes juxta Vatic. membranas exhibent:

Ἰχθυοθηρη-

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενίσκαλον ἅλεσιν ἄγρη,
δένακος ἑξαμίης ἐξ τριχὸς ἑλκομένη.

ſagaciter conjecit Vir politiſſimus, qui in Bibliotheca Univerſali Germanica Analecta mea recenſuit, deque illis judicium tulit, non ut Francofurtanus ille, quicum mox verba ſcriptum olim fuiſſe ἑξαμίτης vel ἑξαμίτου, quod profectò multo veriſimilius eſt, receptâ in editionibus Brodæi et Stephani emendatione, ἱππείης.

1201. ἀραρότως. Sic membr. et Laſcaris. In illis adpoſita gloſſa, ἀσφαλῶς. Vide notata ad v. 325.

1203. μᾶλλον, δὶς τόσως τ' ἐλάμπεσθον. Sic optimè membranæ. Florent. editio, δὶς τόσον τ' Malè vulgò τόσον δ'—

1204. ἐς ἕδας. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò ἐπ'.

1214. In hac ſenarii ſede nihil intereſt, ſcribatur προσπίπτει, an προσπίπτει. Hoc præferunt membranæ. Eædem v. ſeq. cum Florent editione exhibent περιπλύξας δέμας, quod præferri non debuit: Creon περιέπλυξε τῇ θυγατρὶ τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1611. πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν—And. 417.

καὶ πατρὶ τῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν,
δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπλύσσων χέρας, λέγ'—

1217. Membranis et Florent. editione auctoribus pronomen in ſuam ſedem tranſtuli.

1227. χρόνῳ δ' ἀπίσθη. Corruptè vulgò ἀπέσθη. Certiſſima emendatio eſt Valckenaerii Diatr. Eurip. p. 57. Timæus in Platon. Lex. ἀπίσθη, τέθνηκεν.

1230. πολεμιὰ δακρύοισι συμφορά. Conjicit Muſgravius πολεμιὰ βασκάνοισι, quod, etſi vulgato melius, non tamen omnino ſatisfacit. Vertit: *calamitas inimicis grata.* Strictius: *optabilis invidis calamitas.* Parum appoſita mihi videtur invidorum hîc mentio. Miſerationem magis commoveret, ſi diceret Nuncius, *inimicis etiam flebilem illam calamitatem eſſe:* ὡς καὶ πᾶς' ἐχθροῖς ἄξια θρήνων τυχεῖν, ut ait Tecmeſſa apud Soph. Aj. 924. Nondum ſuccurrit quid bene reponi poſſit.

1237. Genuinam horum verſuum lectionem e tragico centone, cujus auctor Gregorius Nazianz. fertur, reſtituit Valckenaerius ad Hippol. 750.

1242. Membr. συμφορᾶς. Lascaris. Non malè scriberetur, ὡς σὲ συμφορᾶς οἰκλειρομεν. Imò hoc elegantius esset. V. seq. εἰς Ἅϊδᾳ πύλας e membr. et Florent. editione recepi: vulgò δόμους.

1256. ὥς σφ' ἐτίκλες. Quod inserui, pronomen facilè excidere potuit.

1279. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'. Confer Æsch. S. Th. 683. Distinguendum erat post hæc verba, quibus absolvitur sententia. Mox συνῳδὰ præferunt membr. et Florent. editio: hæc præterea ωιτνεντ' habet, quod in ωιτνεῦσ' mutavi. Hæc ita vulgò scripta leguntur, ut nullus ex iis sensus elici possit.

1293. Hunc et seq. versum edidi, prout scripti sunt in membranis, quæ et v. 1300. δυοῖντε habent.

1327. τὴν δὲ τίσομαι φόνῳ. Sic membr. Vulgò τίσωμαι δίκην. Non deterius esset τισομαι φόνῳ.

1362. μακράν γ' ἄν. Sic euphoniæ, non metri, gratiâ scribendum. Membranæ μακρὰν δ' ἂν, frequenti librariorum errore δὲ pro γε posito μακρὰν, ut cetera adverbia in αν desinentia, ultimam producit. Vide supra 1167. Or. 847. Phœniss. 917. Æschyl. Prom. 312. Soph El. 323. Oed. T. 998.

1367. πρόσθεις γάμως. Sic benè Lascaris et Florent. codex, teste Valckenaerio ad Phœniss. 583. perperam membr. προθεις γαμον.

1373. σάφ' ἴσθε. Scilicet αὐτὴν με λυπεῖσθαι, καὶ κακῶν κοινωνὸν εἶναι. ἀλλὰ λύει ἄλγος, ἢν σὺ μὴ γελᾷς. Adversativum enim est δὲ et valet ἀλλά. Nihil itaque in scriptura hujus versûs contra veterum librorum fidem mutandum.

1377. σοὶ abest a membr. Scribi etiam potuit:

ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χ' οἱ νεοδμῆτες γάμοι.

1406. Vulgò legitur: τείχω δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων. Sic positum γε prorsus otiosum est, nec illud agnoscunt membr. in quibus perperam scriptum ἄμορος. Particulam retinuissem, si positam hoc modo reperissem:

τείχω δισσῶν ἄμορός γε τέκνων.

ἄμοιρος occurrit apud Noſtrum Hec. 421. ubi vulgata meliorem membranæ noſtræ exhibent lectionem:

ἡμεῖς δὲ πειλήκοιλά γ' ἄμμοιροι τέκνων.

Heſychius, incertum illucne, an aliorſum reſpexerit: ἄμμοιρον, ἀμέτοχον.

1407. ὕπω θρήνει. γῆράς σε μένει. Vulgatum θρηνεῖς minus commodum ſenſum præbet, et clauſula μένε καὶ γῆρας metro adverſatur.

1410. ὤ μοι. Sic membr. Reliquorum corrupta eſt ſcriptura, quod editoribus animadverſum non fuiſſe miror. Negat ſummus Hemſterhuſius ad Luc. T. I. p. 414. Ex ingenio linguæ *medium* προσπίπτεσθαι *rectè cum dativo conſtrui*. Quibus contrarium perſuaſum fuit, Budæus et H. Stephanus, Sophoclis verſum proferre poterant ex Antig. 1237. ubi vulgò legitur παρθένῳ προσπίπτεται, quod a nobis rectè emendatum fuiſſe confidimus. *Paſſivum* προσπίπτεσθαι cum dativo occurrit apud Soph. Trach. 769. Sed hîc nova, inſolita, ab uſu loquendi et norma prorſus abhorrens occurrit phraſis, χρῄζω προσπίπτασθαι φιλίᾳ τόματος παιδῶν, quam ne Græcam quidem eſſe certus pronuntio. Nimis verecundum fuiſſe me pœnitet: corruptelam iſtam in textu relinquere non debebam. Scripſit Poëta:

ὤ μοι· φίλια χρῄζω σώματα
παιδῶν ὁ τάλας προσπίπτασθαι.

In Phœniſſ. v. 1686. legitur:

ὦ φίλαι', ἀλλὰ τόμα γε σὸν προσπίπτομαι.

Hîc τόματα non recipit metrum, niſi verborum invertatur ordo:

ὤ μοι. φίλια τόματα χρῄζω.

Quod et genuinum etiam eſſe poſſit: prius tamen præfero.

1422. τέκν' ἀποκλείνασ'. Sic membranæ.

1429. εὗρε θεός. Sic bene membr. et Laſcaris, ad metri legem. Confer notas in Andromachen. Nec aliter legitur in Stobæi cod. MS. et in Floril. Grotii p. 465.

Stobæus tit. περὶ νηπίων hos verſus habet, qui juxta impreſſos libros e Noſtri Medea excepti ſunt:

——τὸ θρίψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τῆ φύσαι τέκνα,

At nec in Medea leguntur, nec qui in ea locum habere potuerit ista sententia, video. In Regio Stobæi cod. præfixum his versibus lemma βίοτου ἐκ Μηδείας. Quod adponi debuit Poëtæ nomen, depravatum est. Medeam docuere apud Græcos plures.